ലക്ഷ്മീഭായി ഗ്രന്ഥാവലി.

പറങ്ങോടീപരിണയം.

കിഴക്കേപ്പാട്ട് രാമൻകുട്ടി മേനോൻ
എഴുതിയത്.

പ്രസാധകൻ:

വെള്ളാസ്സൽ നാരായണ മേനോൻ.

കോപ്പി 1500

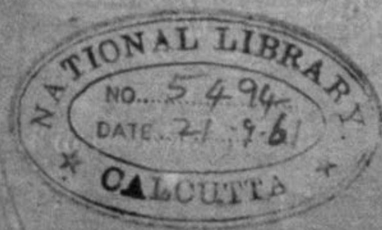
TRICHUR.

THE MANGALODAYAM PRESS,

PRINTERS, PUBLISHERS, &c. &c.

വില അണ 8

NATIONAL LIBRARY
NO. 5494
DATE 21.9.61
CALCUTTA

മുഖവുര.

പറങ്ങോടീപരിണയം ൧൮൯൨-ൽ ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ ഞാനാണ് അതെഴുതിയതെന്നു പലരും ശങ്കിച്ചിരുന്നു. ചിലര് എന്നോടു നേരിട്ടുതന്നെ ചോദിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ കൎത്താവ് മഹാ പ്രസിദ്ധനായ കിഴക്കെപ്പാട്ടു കൃഷ്ണമേനോൻ സബ്ബ് ജഡ്ജി അവർകളുടെ ഒരേ മരുമകനും അതിരസികനും ബുദ്ധിസമൎത്ഥനുമായ രാമൻകുട്ടിമേനോനവർകളാണെന്ന് ഇപ്പോഴെല്ലാവൎക്കും അറിവുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിനു സംസ്കൃതത്തിൽ സാമാന്യംപോലെ അറിവുള്ളതുകൂടാതെ ഇംഗ്ലീഷും ഒരുവിധം നല്ലവണ്ണം പരിചയമുണ്ട്. മലയാളം വളരെ ഭംഗിയിൽ എഴുതും. കേരളപത്രികയിൽ ഇദ്ദേഹം സരസമായ അനവധി ലേഖനങ്ങൾ എഴുതീട്ടുണ്ട്. വിദ്യാവിനോദിനിയിൽ ഒരു എടപ്രഭുവിന്റെ ദിനസരി എഴുതിയത് ഇദ്ദേഹമോ എന്ന് എനിക്കു സംശയമുണ്ട്. ഒരിക്കൽ അങ്ങിനെ ഒന്നെഴുതണം എന്ന് എന്നോടു പ്രസ്താവിച്ചതായി ഓൎമ്മിക്കുന്നു. എല്ലാം അവസ്ഥകൊണ്ടും ആരംഭംമുതൽ ഇന്നേവരെ ഒന്നാമതായി എണ്ണത്തക്കതായ കേരളപത്രികയുടെ പത്രാധിപരും ഉടമസ്ഥനുമായ ചെങ്കളത്ത് കുഞ്ഞിരാമൻ മേനോ

നവർകളുടെ അതിഥികളായി രാമൻകുട്ടിമേനോനും ഞാനും ഒരിക്കൽ ചാലപ്പുറത്തു പോയസമയം ഗ്രന്ഥകൎത്താവു് ഈ പുസ്തകം അച്ചടിപ്പിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി ഒന്നു പരിശോധിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞു് എന്റെ വശം തന്നപ്പോൾ അല്പദിവസംകൊണ്ടു മുഴുവനും ഒന്നു വായിച്ചുനോക്കി അവിടവിടെ ചില്ലറ മാററങ്ങൾ ചെയ്തതായ ഒരു ബന്ധമല്ലാതെ എനിക്കു യാതൊരു കൎത്തൃത്വവുമില്ല.

ഹിന്തുക്കൾക്കു് ഇങ്ങിനെയുള്ള ഫലിതസമ്മിശ്രമായ പുസ്തകങ്ങളിൽ വിരക്തിയാണെന്നും അവക്കു മനസ്സിലാവാൻ വളരെ പ്രയാസമാണെന്നും ഒരാക്ഷേപമുണ്ടു്. അതു കേവലം അവാസ്തവമാണെന്നും പറഞ്ഞുകൂട. നേരംപോക്കായോ ഹാസ്യമായോ വല്ലതും പ്രസ്താവിച്ചുപോയാൽ അതിന്റെ ഉദ്ദേശമോ തത്വമോ ഇന്നതാണെന്നു് അറിഞ്ഞു ക്ഷമിക്കാനൊ തട്ടിനമുട്ടു് പറയാനോ സാധിക്കാതെ, ദ്വേഷമോ മത്സരമോ ആരോപിച്ചു ക്ഷണത്തിൽ ദ്വേഷ്യം വരുന്ന യോഗ്യന്മാർതന്നെ ധാരാളമുണ്ടെന്നു നമ്മുടെ നിയമനിൎമ്മാണസഭയിലെ നാട്ടുകാരായ ചില സാമാജികന്മാരുടെ വാദപ്രതിവാദംകൊണ്ടുതന്നെ മനസ്സിലാക്കാം. ചിലൎക്കു് ഇങ്ങിനെയുള്ള ഫലിതങ്ങൾ എത്ര സ്പഷ്ടമായി പറഞ്ഞാലുംകൂടി ധരിക്കാൻ ശക്തിയില്ല. അധികവും ഡയിനാമററിട്ടു പൊട്ടിച്ചാൽകൂടി തലയിൽ കടക്കാത്ത വജ്രമടയന്മാരാണെന്നു പറയുമ്പോൾ ആ വകയാൾക്കു

ശബ്ദാഢ്യം വരും. എന്നാൽ മററുള്ള നാട്ടുകാരെ അപേക്ഷിച്ച് ഈ കാൎയ്യത്തിലും മലയാളികൾ വളരെ ഭേദമാണെന്ന് ഈ പറഞ്ഞോടീപരിണയത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ പതിപ്പിലെ ആയിരം കോപ്പിയും മൂന്നുമാസംകൊണ്ടു മുഴുവനെ വിററുപോയതുകൊണ്ടുതന്നെ ഊഹിക്കാവുന്നതാണ്. സററയർ (Satire) എന്ന് ഇംഗ്ലീഷിൽ പറയുന്ന ഹാസ്യരസപ്രധാനമായ ഈ മാതിരി കൃതികൾ ആദ്യമായി ഉണ്ടാക്കിയതു റോമൻകാരായിരുന്നു. ഹോരേസ്, ജുവനൽ എന്ന പ്രസിദ്ധ കവികൾ ഈ വക കവനങ്ങളിൽ പ്രഥമഗണനീയന്മാരാണ്. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ ഈ വിധം കൃതികൾ ആദ്യത്തിൽ അധികവും പദ്യമായിട്ടാണ് കാണുന്നത്. ഡ്രയിഡൻ, പോപ്പ്, സ്വിഫ്ട്, ബയറൻ മുതലായ മഹാകവികളുടെ കൃതികളിൽ ഹാസ്യരസപ്രധാനമായ ഈ വിധം കവനങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്. കുറെ കാലമായി ഇംഗ്ലീഷിൽ ഗദ്യമായിട്ടും അനവധി കൃതികൾ ഈ വിധമുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്.

ഈ പുസ്തകം എഴുതിയിരുന്നകാലം "കുകവിതയാകുന്ന സാംക്രമികരോഗത്തിന്റെ ബീജങ്ങൾ സഹ്യമലയപൎവ്വതങ്ങളുടേയും പശ്ചിമസമുദ്രത്തിന്റേയും മദ്ധ്യത്തിലുള്ള വായുവിൽ ക്രമത്തിലധികം വ്യാപിച്ചിരുന്ന"തുകൊണ്ട് അന്ന് ഒരുവക നോവൽ എഴുതാനുള്ള ശ്രമം കലശലായിരുന്നു. ഈ രാമബാണത്തോടുകൂടി ക്ഷണത്തിൽ ആ വ്യാധി നിലച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. ചിലർ

അതിന്റെ ശേഷം തൂവൽ എടുത്തിട്ടില്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. കുന്ദലത, ഇന്ദുലേഖ, മീനാക്ഷി, സരസ്വതി എന്ന പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം വായിച്ചാൽ മാത്രമേ, പറങ്ങോടീപരിണയത്തിലെ ഫലിതം മുഴുവനെ മനസ്സിലാവുള്ളൂ. കേവലം നേരംപോക്കായിട്ട് എഴുതിയതാണെങ്കിലും ഇതിലെ ഒടുക്കത്തെ ഒന്ന് രണ്ട് അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വളരെ സാരങ്ങളുണ്ട്. ഇങ്ങിനെതന്നെ ഭാഷാകവികളാണെന്നു നടിക്കുന്ന ചിലരുടെ മഹാവ്യാധിയും മാററാൻ ഒൈചകിയിരിക്കുന്നു.

ചെറിങ്ങോം - കൈവല്ലായി
൧൦൭൨ ധനു ൨൮-ാം നു- } വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാർ.

അവതാരികാ

മലയാളഭാഷയിൽ നോവൽപുസ്തകങ്ങൾ നിശ്ശേഷം ബ്ലാങ്കി ആകയാൽ ആവക പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയാൽ വാത്മീകി ആദികവി ആയതുപോലെ എനിക്കും "ആദിമലയാളനോവൽകർത്താവ്" എന്നുള്ള പേർ സിദ്ധിക്കുമെന്ന മോഹത്തിന്മേൽ ഞാൻ വളരെ കാലമായി യത്നം ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. ഈ കാർയ്യം സാധിപ്പാൻവേണ്ടി പല വഴികളും ഞാൻ ശ്രമിച്ചു. ഒരു ഇംഗ്ലീഷുനോവൽ അപ്പിടി തർജ്ജമചെയ്തു "സ്വന്തമായി ചമക്കപ്പെട്ടതു" എന്നു പുസ്തകത്തിന്റെ പുറത്തു എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയാലോ എന്ന് ആലോചിച്ചു കുറെ തർജ്ജമ ചെയ്തുനോക്കി. ഇംഗ്ലീഷു പഠിച്ചു വല്ല വിദ്വാന്മാരും എന്റെ കഷ്ടകാലംകൊണ്ട് ഇത് ഒരുസമയം വായിച്ചുപോയി എങ്കിൽ നമ്മുടെ കള്ളി പുറത്താവുമെന്ന ഭയത്താൽ അതു വേണ്ട എന്നു വെച്ചു. ഇംഗ്ലീഷുകാർക്ക് മലയാളം എന്നു കേട്ടാൽ തിക്തകം കഷായമാണെന്ന് എനിക്കു നല്ലവണ്ണം അറിയാമെങ്കിലും ചെമ്പാണെന്നുതന്നെ കരുതിയാൽ മേലിൽ വ്യസനിക്കേണ്ടിവരുന്നതല്ലല്ലോ എന്നു കരുതീട്ടാണ് അതു വേണ്ടെന്നുവെച്ചത്. രണ്ടാമത്തെ ആലോചന കുറഞ്ഞൊന്നു ഭേദപ്പെടുത്തി. ഇംഗ്ലീഷിൽ "വെ

വർളി നോവൽ” മുതലായ പുസ്തകങ്ങളും ഞാൻ വാ
യിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിലുള്ള കഥകൾ നല്ല രസമുള്ളവ
യാണെന്നു പരബോദ്ധ്യമായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അതിൽ
നിന്ന് എല്ലാംകൂടി കൂട്ടിപ്പിടിച്ച് ആകപ്പാടെ ഒരു പു
തിയ കഥയാക്കിത്തീർത്താൽ കാര്യം പററിക്കാമെന്നു ക
രുതി അതിന്നു ഉദ്യമിക്കുമ്പോഴാണ് “കുന്ദലത” പുറ
ത്തുവന്നത്. ഇനിമേൽ ആദികവി എന്ന പേർ കി
ട്ടാൻ കുറെ പ്രയാസംതന്നെ എന്നു വന്നതിനാൽ അ
തിയായ കുണ്ഠിതം ഉണ്ടായി എങ്കിലും ഞാൻ എഴുതാൻ
പോകുന്ന പുസ്തകത്തിലെ കഥാസാരസ്യം കുന്ദലത
യിൽ കവിഞ്ഞുവന്നാൽ എന്റെ യോഗ്യതക്ക് അത്ര
ഹാനി സംഭവിക്കയില്ലെന്നു സമാധാനിച്ചു. എന്നി
ട്ടും പുസ്തകം ആരംഭിക്കേണ്ടുന്ന സമ്പ്രദായം ഒന്നും
ന്നായി തീർച്ചപ്പെടാത്തതിനാൽ പിന്നേയും കാലതാമ
സം വന്നു. എളുപ്പത്തിൽ പേർസമ്പാദിപ്പാനുള്ള വി
ദ്യയാണ് ഞാൻ ആദ്യം ആലോചിച്ചത്. അതു കു
ന്ദലതക്കാരനും കൊണ്ടുപോയി. പിന്നെ സ്വന്തം സൃ
ഷ്ടിക്കാണെങ്കിൽ അത്ര വേഗത്തിൽ ഒന്നും തോന്നുന്ന
തും ഇല്ല. ഇങ്ങിനെ ബുദ്ധിമുട്ടുന്ന കാലത്ത് “ഇന്ദു
ലേഖയും” “മീനാക്ഷിയും” വന്നു ലഹളകൂട്ടാൻതുടങ്ങി.
എവിടെ ചെന്നാലും ചന്തുമേനവന്റെയും സൂരിനമ്പൂ
തിരിപ്പാട്ടിലേയും ലഹളതന്നെ. ഞാൻ വളരെ കാല
മായി മോഹിച്ചുവന്ന സ്വത്ത് ഈ കൂട്ടർ എല്ലാവരും
കൂടി കവർന്നുകൊണ്ടുപോകുന്നതു വിചാരിച്ച് അതിയാ

യി അസൂയയും വ്യസനവും എനിക്ക് ഉണ്ടായതിനെ
എന്റെ ഗുണമേറിയ വായനക്കാർ മാപ്പു ചെയ്യേണ്ടതി
ന്നു സവിനയം അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ ദുഃഖപര
വശനായി ഇരിക്കുന്ന കാലം ഒരു ദിവസം രാവിലെ ഒ
രു ഇന്ദുലേഖാപുസ്തകം കയ്യിലെടുത്തു ഓരോരോ മനോ
രാജ്യവും വിചാരിച്ചു കടലാസ്സുകൾ ഒരോന്നായി വെറു
തെ മറിച്ചുംകൊണ്ട് ഇരിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ അവ
താരിക ഒന്നു അശ്രദ്ധനായി വായിച്ചുനോക്കി. അതിൽ
ഇങ്ങിനെ ഒരു പുസ്തകം എഴുതേണ്ടതിന്നു ഉത്സാഹി
പ്പിച്ചത് ആ ഗ്രന്ഥകൎത്താവിന്റെ ഭാൎയ്യയാണെന്നും മ
റ്റും കണ്ടപ്പോൾ കാൎയ്യം പററി എന്നു നിശ്ചയിച്ച്
എനിക്കു മനസ്സിൽ ബഹു സുഖം തോന്നി. ഉടനെ
എന്റെ പ്രാണപ്രിയയോടു വിവരമെല്ലാം പറഞ്ഞ്
എന്നെ മേൽപറഞ്ഞ പ്രവൃത്തിക്ക് ഉത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ട
തിന്നു ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ എനിക്കുണ്ടായ ഭവിഷ്യത്ത
ല്ലെ പറയേണ്ടത്. ഞാൻ വലിയ കാൎയ്യമായി പുസ്ത
കകൎത്താവിന്നു സിദ്ധിക്കുന്ന ശ്രേയസ്സിനേയും പുസ്തകം
വിററാൽ കിട്ടുന്ന ലാഭത്തേയുംകുറിച്ചു വളരെ ഗൌരവ
ഭാവത്തോടെ പറവാൻ തുടങ്ങിയതുകേട്ട് എന്റെ ഭാ
ൎയ്യ ഒന്നും മിണ്ടാതെ കുട്ടിയെ കളിപ്പിപ്പാൻ പോയതു
കൊണ്ട് ഞാൻ മൌഢ്യംഭവിക്കാതെ പിന്നാലെ ചെ
ന്നു പിന്നേയും ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ തിരിഞ്ഞുനിന്ന്
"നിങ്ങൾക്കു മററു തൊരാം ഒന്നും ഇല്ലെങ്കിൽ നാലു നീ
ന്ത്രവാഴ വെച്ചു നനക്കരുതോ? എനിക്കു വേറെ പ്രവൃ

ത്തി ഉണ്ട്. കുട്ടിയെ കുളിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. അടിച്ചു തളിച്ചിട്ടില്ല; പയ്യിനെ കറന്നിട്ടില്ല" എന്നുവേണ്ട ഈ മാതിരി അഞ്ഞൂറു കൂട്ടം ജോലികൾ പിറുപിറുക്കാൻ തുടങ്ങി. "എന്നെ വിഷമമെ പിന്നാലെ പോയതുതന്നെ അബദ്ധം ആയല്ലൊ" എന്നും പറഞ്ഞു് അതിയായ ബുദ്ധിക്ഷയത്തോടെ ഞാൻ മടങ്ങിപ്പോന്നു.

ഇങ്ങിനെ ഒന്നും ഉറയ്ക്കാതെ എനി എന്താ വേണ്ടതു് എന്നാലോചിച്ചു പരുങ്ങുന്ന കാലത്താണ് വിദ്യാവിനോദിനിയിൽ "ആഖ്യായികാ" എന്ന തലവാചകത്തോടുകൂടി ഒരു സാരമായ ഉപദേശം കണ്ടതു്. അപ്പോൾ എനിക്കുണ്ടായ സന്തോഷം ഇന്നവിധമാണെന്നു വിവരിച്ചുപറവാൻ ആയിരം ഫണമുള്ള ആദിശേഷനാൽകൂടി അസാദ്ധ്യമാണ്. ഉടനെ അതിലെ ഉപദേശപ്രകാരം ഒരു പുസ്തകം എഴുതാൻ ആരംഭിച്ചു. എഴുതിനോക്കുമ്പോൾ ഇത്ര എളുപ്പമായി യാതൊരു വസ്തുവും ഈ ലോകത്തിൽ ഇല്ലെന്നു വിശ്വാസംവന്നു. എന്റെ മനോരാജ്യം സഫലമാക്കേണ്ടതിന്നു നേർവഴി കാണിച്ചുതന്ന മഹാരാജരാജമാന്യരാജശ്രീ വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻനായനാർ അവർകൾ ആയുരാരോഗ്യസമ്പൽക്ഷേമത്തോടെ എന്നും പതിനാറായി സുഖമായിരിക്കേണ്ടതിന്നു ജഗദീശ്വരനെ എപ്പോഴും പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

ഈ പുസ്തകത്തിന്നു "ജാനകീപരിണയം" എന്നൊ "രുഗ്മിണീസ്വയംബരം" എന്നൊ മറ്റൊ പേർ

വിളിക്കാതെ "പറങ്ങോടീപരിണയം" എന്നൊരു ശു
ദ്ധനാടകൻപേർ കൊടുപ്പാൻ പലേ കാരണങ്ങളും ഉ
ണ്ടെന്ന് എന്റെ വായനക്കാർ മുൻകൂട്ടി അറിവുകൊടു
ക്കാത്തപക്ഷം അവർ സാധാരണപോലെ വിചാരിച്ച്,
അധികാർത്ഥങ്ങളെ അന്തർഭൂതമാക്കി അല്പാക്ഷരങ്ങളെ
ക്കൊണ്ടു ആവശ്യങ്ങളെല്ലാം അനായാസേന സാധി
ച്ചിട്ടുള്ള എന്റെ ബുദ്ധികൌശലത്തെ കണ്ടറിയാതെ,
വനകമലംപോലെ വ്യർത്ഥമായി പോകുമോ എന്നു ശ
ങ്കിച്ചു കുറഞ്ഞൊന്നു പ്രസ്താവിക്കുന്നതുകൊണ്ട് എന്റെ
വായനക്കാരുടെ ധാരണാഗൌരവത്തെ കീഴ്മറിക്കുക
യാണെന്ന് അവർ വിചാരിക്കാതെ ഇരിപ്പാൻ ഒന്നാമ
തായി സവിനയം അപേക്ഷിക്കുന്നു.

കേരളനിവാസികളായ നായന്മാർ ആദികാല
ത്തിൽ കേരളബ്രാഹ്മണരായ നമ്പൂതിരിമാരുടെ കാമ
ശാന്തിക്കായി ശ്രീപരശുരാമനാൽ കൊണ്ടുവരപ്പെട്ട
ദേവസ്ത്രീകളുടെ സന്തതികളാണെന്നും ഭൂലോകത്തിൽ
നിന്നു പുണ്യംചെയ്തു സ്വർഗ്ഗസുഖത്തിന്നായി ചെല്ലുന്ന
വരെ ജാതിഭേദംകൂടാതെ യഥേഷ്ടം അംഗീകരിച്ചു ര
മിക്കുന്നതിൽ ദൈവലോകത്തു വർജ്ജ്യമില്ലാത്തതിനാൽ
അവർ ഭൂലോകത്തു വന്നതിന്നുശേഷവും കീഴാചാരം വി
ടാതെ കാമുകജനങ്ങൾക്കു കാമധേനുക്കളായിത്തന്നെ
ഇരുന്നതുകൊണ്ട് അവരുടെ സന്തതികൾക്കു പുരുഷ
ജാതി പിതാവാണെന്നുള്ള ജ്ഞാനമല്ലാതെ ഇന്നവ
ന്റെ അച്ഛൻ ഇന്നവനാണെന്നുള്ള വ്യവസ്ഥ ഇല്ലെ

ങ്കിലും ക്ഷേത്രശുദ്ധിനിമിത്തം സന്തതികളുടെ ദേവത്വത്തിന്നു ഹാനി സംഭവിക്കാത്തതിനാൽ അവർ ഇന്നും ദേവതുല്യന്മാരാണെന്നും മററുമുള്ള സ്ഥലപുരാണസിദ്ധാന്തം നമുക്കു ഒരുവിധം സമാധാനം തരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഉള്ള ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ സിദ്ധാന്തംകൊണ്ടു നമ്മുടെ ദൈവത്വവും സ്വയംഭുക്കളാണെന്നുള്ള അഭിമാനവും ഇതരജനങ്ങൾക്കു ഹാസ്യത്തിന്നു മാത്രം കാരണമായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ നായന്മാർ ഭാരതത്തിലുള്ള പൂൎവ്വനിവാസികൾ ആണെന്നും ആൎയ്യബ്രാഹ്മണർ കേരളത്തിൽ വന്നു സ്ഥിരവാസം ചെയ്തപ്പോൾ അവരുടെ ദാസ്യത്തിന്നായി കൂടെ വന്നവർ ആണെന്നും മററുമാണ് ഇപ്പഴത്തെ അഭിപ്രായം. ഇന്ദുമതി, കുന്ദലത, ഇന്ദുലേഖാ മുതലായ സ്ത്രീനാമങ്ങളും, മാധവൻ, കേശവൻ, കൃഷ്ണൻ, ദാമോദരൻ മുതലായ പുരുഷനാമങ്ങളും ആൎയ്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഉള്ളവയാകയാൽ ആ നാമധേയങ്ങൾ ആൎയ്യന്മാരായി സമ്പൎക്കമില്ലാതെ വംശശുദ്ധിയോടുകൂടി ആദികാലംമുതല്ക്കു കഴിഞ്ഞുവന്ന വംശങ്ങളിൽ ഉണ്ടാവാൻ പാടുള്ളതല്ല.

അന്യോന്യം ജാതിച്ചേർച്ചയില്ലാത്ത ദമ്പതിമാൎക്കുണ്ടാകുന്ന സന്തതി നന്നായിരിക്കുമെന്ന ഒരഭിപ്രായക്കാരുണ്ട്. ഗൎദ്ദഭാശ്വങ്ങളുടെ സന്തതിയായ കോവർകഴുതയെ അവർ ദൃഷ്ടാന്തമായും പറയുന്നുണ്ട്. മൃഗങ്ങൾക്കു ചിലപ്പോൾ ആ വിധം ഗുണങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടെങ്കി

ലും വംശശുദ്ധി ഇല്ലാത്ത മനുഷ്യർ എത്ര മാന്യാവസ്ഥയിൽ വന്നാലും ചെററത്വം വിടാതെ അലസനായി തന്നെ ഇരിക്കുന്നതു നാം എപ്പോഴും കണ്ടുവരുന്ന ഒരവസ്ഥയാകുന്നു. ഈ പുസ്തകത്തിലെ നായികാനായകന്മാർ ജനിച്ചതു ആദികാലം മുതല്ക്കു വംശശുദ്ധിയോടും അതു നിമിത്തം പൌരുഷത്തോടും കൂടി ഇരിക്കുന്ന തറവാടുകളിൽ ആണെന്നു് ആൎയ്യന്മാൎക്കുള്ള നാമധേയങ്ങളിൽ നിന്നു എത്രയോ വ്യത്യാസപ്പെട്ടവയായ പറങ്ങോടീപറങ്ങോടനാമധേയങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിത്തരുന്നുണ്ടു്. ഇതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമായി മലയാളത്തിലെ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ സ്വരൂപങ്ങളിൽ ഉള്ള സ്ഥാനപ്പേരുകൾ ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാകുന്നു. അവരുടെ സ്വരൂപങ്ങളിൽ പണ്ടേക്കു പണ്ടേയുള്ള നാമധേയങ്ങൾ ചില ചാത്തൻ കണ്ടൻ എന്നും ചാത്തു ഉണ്ണാമൻ എന്നും മററുമായിരുന്നു എന്നും ഇപ്പോൾ നമ്പൂതിരിമാരുടെ സഹവാസം നിമിത്തം മിക്കതും സ്വരൂപങ്ങൾ വംശശുദ്ധിയില്ലാതെ കോവർകഴുത രീതിയിൽ പെട്ടു് ആൎയ്യന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഉള്ള രാമൻ, കൃഷ്ണൻ എന്നും മററുമുള്ള നാമധേയങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ സ്വരൂപമഹിമയെ കാണിക്കുന്നവയായ പൂൎവ്വനാമധേയങ്ങളെ ഇന്നും സ്ഥാനപ്പേരായി ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടെന്നും പ്രഭുക്കന്മാരുടെ പൂൎവ്വചരിതം പരിചയമുള്ള വൃദ്ധന്മാർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഈ കാൎയ്യം എന്റെ വായനക്കാൎക്കു തന്നെ അറിവുണ്ടാകാവുന്നതാകയാൽ ഈ പുസ്തകത്തി

ള്ള നായികാനായകന്മാർ പറങ്ങോടീപറങ്ങോടന്മാരെ ന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ അവർ ഉൽകൃഷ്ടവംശജന്മാരാണെന്ന് എന്റെ വിവരണം കൂടാതെ തന്നെ ഗ്രഹിക്കുത്തക്കതെങ്കിലും മലയാളപ്രഭുക്കന്മാരുടെ സ്വരൂപമഹിമയും നാമധേയമാഹാത്മ്യവും അറിവില്ലാത്തവൎക്ക് ഈ വിവരണം സഹായമായി തീരുമെന്നുള്ള വിശ്വാസം നിമിത്തം ഈ വിധം പരിശ്രമിച്ചതാകുന്നു.

ഇനി നായികക്കു പ്രാധാന്യത കൊടുത്തതിന്റെ ഉദ്ദേശമാണ് വായനക്കാരെ പരിഭ്രമിപ്പിക്കാവുന്നത്. യാതൊരു കാൎയ്യത്തിലും അഭീഷ്ടസിദ്ധിക്കായ്ക്കൊണ്ട് ഒരു യുവതി മുൻനിന്നു ശ്രമിച്ചാൽ എന്തു ന്യൂനതകൾ ഉണ്ടെങ്കിലും അവയെ എല്ലാം ബഹുജനം ഗൌനിക്കാറില്ലെന്നു നാം ദിവസേനാൽ കണ്ടുവരുന്ന ഒരു സംഗതിയാകുന്നു. സുഭദ്രാൎജ്ജുനത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥകൎത്രി ഒരു സ്ത്രീയാണെന്നു അറിഞ്ഞപ്പോഴത്തെ സുഭദ്രയുടെ നല്ലൊരു മുഖത്തിനെ "മദനകേളിരംഗസ്ഥല"മായി കല്പിച്ച അപൂൎവ്വപ്രയോഗം എന്നുവേണ്ട അച്ചടിച്ച കടലാസ്സു മഷി മുതലായതുകൂടി മനോഹാരികളായി തീൎന്നു എന്റെ വായനക്കാരുടെ മനസ്സിൽ നിന്നു തീരെ വിട്ടുപോകേണ്ടുന്ന കാലമായിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു സ്ത്രീനായകത്വമൊ സ്ത്രീപ്രാധാന്യതയൊ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രചുരതക്കു വഴിപോലെ സഹായിക്കുമെന്നുള്ള വിശ്വാസത്തിന്മേൽ നമ്മുടെ നായികയായ പറങ്ങോടിക്കുട്ടി മുമ്പിൽ ചാടിനിന്നതാകുന്നു. ഇനിയും കുറച്ചുകൂടി കാരണമുള്ള

ളും പറഞ്ഞേക്കാം. ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ട് നമ്മുടെ നായകനോടു സാമ്യന്മാരായ പറങ്ങോടന്മാർ ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ ഇടയിൽ സുലഭമായി ഉണ്ടെങ്കിലും ആ വിധത്തിലുള്ള പറങ്ങോടിമാർ ഒന്നുരണ്ടു പുസ്തകങ്ങളിൽ സവിസ്താരമായി വർണ്ണിച്ചുകാണുന്നതല്ലാതെ അനുഭവത്തിൽ ദുർല്ലഭമാകകൊണ്ടു ദുർല്ലഭവസ്തുവിന് പ്രാധാന്യത നൽകുന്നതു ഉചിതമെന്നു വിചാരിക്കുമ്പോഴും പറങ്ങോടിക്കു അഗ്രാസനം വേണ്ടതാകുന്നു. അതിന്നും പുറമെ നായികാനായകന്മാരാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടു ശുഭദേശം ഇന്നതാണെന്നു പുസ്തകം വായിച്ചതുകൊണ്ടു ഗ്രഹിപ്പാൻ വായനക്കാർക്കു അസാദ്ധ്യമെങ്കിലും നായിക ഒന്നാമതായി രംഗത്തിൽ വിളങ്ങുന്നതുകൊണ്ട് സ്ത്രീനായകത്വമുള്ള നാടെന്നൊ പെണ്മലയാളമെന്നൊ വായനക്കാർക്ക് എളുപ്പത്തിൽ ഊഹിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതാകുന്നു. ഈവക സങ്കല്പങ്ങളെ എല്ലാം സരസ്വതീവിജയത്തിലെ സരസ്വതീശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥകല്പനപോലെ ആണെന്നു വായനക്കാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നപക്ഷം ഈ ഭാഗം അവർ വായിക്കാതെ മറിച്ചുകളവാനും പ്രത്യേകം അപേക്ഷിക്കുന്നു.

ഈ പുസ്തകത്തിലെ അദ്ധ്യായങ്ങൾ വളരെ സവിസ്താരമായി എഴുതേണമെന്നായിരുന്നു ആദ്യം വിചാരിച്ചത്. ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിലെ "നീക്കോലി"യുടെ നിറം തരം വണ്ണം വാലോട് തല കൃത്യമായ നീളം പൊട്ടക്കുളത്തിന്റെ ദീർഘവിസ്താരം ഇക്കിടിസാക്ഷി

ന്റെ കുതിരയുടെ ഏകരം ഇവയെല്ലാം വിവരമായി പ്രസ്താവിക്കാഞ്ഞാലോ എന്നു ശങ്കിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ഇപ്പോൾ ഉള്ള യോഗ്യന്മാരും ചെറുപ്പക്കാരും ആയ മലയാളികൾക്കു എന്തുകാൎയ്യവും കഴിയുന്നിടത്തോളം ചുരുക്കമായിരിക്കുന്നതാണ് രസം എന്നു സമയോചിതമായി എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതൻ ഉപദേശിച്ചു. അതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമായി "ഇപ്പോഴത്തെ ചെറുപ്പക്കാരായ യോഗ്യന്മാർ മുഖം മാത്രമല്ലെ ക്ഷൌരം ചെയ്യുന്നുള്ളു എന്നു ആലോചിക്കരുതൊ" എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ കാൎയ്യം ശരിതന്നെ എന്നു എനിക്കും തോന്നി. അതുകൊണ്ടു എല്ലാം അദ്ധ്യായങ്ങളും കഴിയുന്നേടത്തോളം ചുരുക്കമായി എഴുതിയതിൽ എന്റെ വായനക്കാർ തൃപ്തിപ്പെടുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്റെ ഭാൎയ്യ വാസ്തവത്തിൽ ബുദ്ധിക്ഷയമാണ് എനിക്കു തന്നതു എങ്കിലും എനിക്കു അവളെ അതിയായ സ്നേഹം ഉള്ളതുകൊണ്ടു അവൾക്കും മുൻപ്രസ്താവിച്ച സ്നേഹിതന്നും പ്രത്യേകിച്ചു കുഞ്ഞിരാമൻനായനാർ അവർകൾക്കും ഞാൻ വളരെ നന്ദിയുള്ളവനായിരിക്കും എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞ് ഈ അവതാരിക അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

വിശേഷിച്ച് ഈ പുസ്തകം ഞാൻ ഒരു രാത്രികൊണ്ടാണ് മുഴുവനും എഴുതീട്ടുള്ളത്. അതിൽതന്നെ വേറെ ചില തിരക്കുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാലും ഉറക്കം ഉപേക്ഷിപ്പാൻ ദേഹപ്രകൃതികൊണ്ട് നിവൃത്തി ഇല്ലായിരുന്നതിനാലും ഒന്നായി മനസ്സിരുത്താൻ സാധി

ച്ചിട്ടില്ല. ഒരിക്കൽ എഴുതിയതു രണ്ടാമതു ഒന്നു വായിച്ചുനോക്കാൻ തന്നെ തരമാവാത്തതിനാൽ എന്തെല്ലാമാണ് എഴുതീട്ടുള്ളത് എന്നുതന്നെ ഓർമ്മയില്ല. അതുകൊണ്ടു എന്റെ വായനക്കാർ പുസ്തകം വായിക്കുമ്പോൾ വല്ല തെറ്റും കണ്ടാൽ ഈ സംഗതി ഓർത്തു എന്നെ മാപ്പുചെയ്യുമെന്നും രസമായി വല്ലതും തോന്നിയാൽ എന്റെ ബുദ്ധിയുടെ രസികതയെ നല്ലവണ്ണം പ്രശംസിക്കുമെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു.

രണ്ടാമതും വിശേഷിച്ച് എന്റെ ഈ പുസ്തകത്തിന്നു ഞാനായി ഒരു വിലയും നിശ്ചയിച്ചിട്ടില്ല. അതിന്നുള്ള കാരണം മറ്റൊന്നുമല്ല. എന്തെങ്കിലും ഇന്നതാണ് വില എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയാൽ അത്രേ ഈ പുസ്തകത്തിന്നു യോഗ്യതയുള്ളു എന്നു ഞാൻതന്നെ ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുന്നതു കുറെ പോരായ്മയാണല്ലൊ. ഒരു സമയം എന്റെ വായനക്കാർ ഞാൻ വിചാരിച്ചതിലധികം യോഗ്യത ഉണ്ടെന്നു അഭിപ്രായപ്പെടുന്ന പക്ഷം "കാൽ പണത്തിൽ കുറഞ്ഞ് കൊമ്പ് വില്ക്കില്ല" എന്നു പറഞ്ഞ കൊമ്പുകാരനെപ്പോലെ ഭോഷനും ആയിത്തീരും. അതുകൊണ്ട് ഞാനായി ഒന്നും വേണ്ടെന്നുവെച്ചു. എനിക്കു എന്റെ വായനക്കാർ വല്ലതും സന്തോഷപൂർവ്വം സമ്മാനിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതു വാങ്ങാനും ഒരുക്കമുണ്ട്. നമ്മുടെ ഈ പ്രയത്നത്തിന്നു പ്രതിഫലമായി എന്റെ വായനക്കാർ രണ്ടുകൂട്ടം ചെയ്താൽ തന്നെ ഞാൻ കൃതാർത്ഥനായി. ഒന്നാമതു എല്ലാവരും

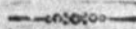
ഈ പുസ്തകം മനസ്സുവെച്ച് വായിക്കണം. രണ്ടാമത്തു മലയാളഭാഷയിൽ രണ്ടുനാലു നോവൽപുസ്തകങ്ങൾ ഇതിന്നുമുമ്പായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മനസ്സുകൊണ്ടു അതിന്ന് യത്നിച്ചവൻ ഒന്നാമത്തു ഞാനാകയാൽ "ആദിമലയാളഭാഷാനോവൽകർത്താവ്" ഞാൻ തന്നെയാകുന്നു എന്നു എല്ലാവരും സമ്മതിക്കണം.

"മനഃകൃതംകൃതംരാമ
നശരീരകൃതംകൃതം"

എന്ന പ്രമാണംതന്നെയില്ലേ. മനസ്സുകൊണ്ടു ഒന്നാമത്തു മലയാളനോവൽ ഉണ്ടാക്കിയതു ഞാനാണെന്നു സത്യത്തിന്മേൽ പറയാം. അതുകൊണ്ടു ശേഷമെല്ലാം പിന്നെ ഉണ്ടായി എന്നേ വിശ്വസിപ്പാൻ പാടുള്ളു.

എന്ന്

ആദിമലയാളഭാഷാനോവൽകർത്താവ്.

പറങ്ങോടീപരിണയം.

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം.

കുളത്തിൽ പോയതും നീക്കോലിയെ കണ്ടതും.

ഹിമവൽസേതുപൎയ്യന്തം നീണ്ടുകിടക്കുന്നതായ ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ പണ്ട് രജതമംഗലം രജതമംഗലം എന്നൊരുരാജ്യം. രജതേശ്വരൻ രജതേശ്വരൻ എന്നൊരു രാജാവ്. താമ്രനാഥൻ താമ്രനാഥൻ എന്നൊരു മന്ത്രി. കനകമംഗലാ കനകമംഗലാ എന്നൊരു ഭാൎയ്യ. അമ്പത്താറുരാജ്യങ്ങളേയും കീഴടക്കി ഏകച്ഛത്രാധിപതിയായി രാജ്യഭാരം ചെയ്ത കാലത്തു ബ്രഹ്മക്ഷത്രിയവൈശ്യശൂദ്രർ അവരവരുടെ ജാതിമതാചാരാനുസൃതങ്ങളായ കൎമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കയാൽ ലോകത്തെങ്ങും സുഭിക്ഷം വൎദ്ധിച്ചുവന്നു. രജതേശ്വരന്റെ അഹിതനഗരങ്ങളിൽ സഞ്ചരന്തിയായ കിരാതി, കീൎണ്ണങ്ങളായ രത്നങ്ങളെ അംഗാരഭ്രാന്ത്യാ ആദാനം ചെയ്തിട്ടു ശ്രീഖണ്ഡഖണ്ഡങ്ങളെ തദ്ദപരിക്ഷേപിച്ച് മുകളീഭൂതനേത്രയായി ഊതുമ്പോൾ അവളുടെ ശ്വാസമോദാനുധാവം ഹേതുവായിട്ടു അളികുലനിവഹം ധൂമശങ്കയെ ചെയ്തു എന്നു മാത്രമല്ല ഈ മഹാരാജാവിന്റെ യശസ്സുകൊണ്ടു ജഗത്തി

ന്നെ ധവളമാക്കി ചെയ്യുമ്പോൾ പരമപുരുഷൻ ക്ഷീരാ
ബ്ധിയേയും ശിവൻ കൈലാസത്തേയും ഇന്ദ്രൻ ഐരാ
വതത്തേയും രാഹു കലാനാഥനേയും ബ്രഹ്മാവു ഹംസ
ത്തേയും മൃഗിക്കേണ്ടിവന്നു. ഈവിധം സകലഗുണസ
മ്പന്നരായി സമുദ്രമിവ ഗംഭീരരായി ശോഭിച്ചേങ്ങുന്ന
രജതേശ്വരമഹാരാജാവിന്റെ രാജധാനിയുടെ വടക്കു
തെക്കു ഭാഗത്തു അതിവിശേഷമായി ഒരു വിഷ്ണുക്ഷേത്രം
ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ ക്ഷേത്രത്തിലെ കഴകക്കാരനായ
മേൽകുളങ്ങരെ മാരാത്ത് പങ്ങമാരാർ പറങ്ങോടൻ എ
ന്ന ഒരു മരുമകനും പരിക്കംപാച്ചിലിൽ മൂക്കാണ്ടി
അമ്മ എന്നൊരു ഭാര്യയും പറങ്ങോടി എന്നൊരു മക
ളും ഉണ്ടായിരുന്നു. പറങ്ങോടീപറങ്ങോടന്മാരുടെ ശൈ
ശവകാലത്തു ഒരു ദിവസം പ്രഭാതകാലെ മുഖപ്രക്ഷാള
നത്തിന്നായി വടക്കെ വളപ്പിലുള്ള ഒരുപൊട്ടക്കുളങ്ങരെ
പോയപ്പോൾ ഒരു നീർക്കോലിയെ കണ്ട് അവർതമ്മിൽ
ഇങ്ങിനെ ഒരു സംഭാഷണം ഉണ്ടായി.

പറങ്ങോടി — "എടൊടൊ! ഇതാ ഒരു നീർക്കോലി നോ
ക്കു. അതാത. അവിടെയതാ."

പറങ്ങോടൻ — "കണ്ടു. കണ്ടു. അനക്കാതിരിക്കു. നോ
ക്ക് അതിനെ പിടിക്കണം. ഞാൻ ഈർക്കിലകൊണ്ടു
ഒരു കുടുക്കു ഉണ്ടാക്കാം."

എന്നു പറഞ്ഞു കുളക്കടവിൽനിന്നു കയറി വട
ക്കെ വേലിക്കു സമീപം നില്ക്കുന്ന തെങ്ങിന്റെ ചുവ
ട്ടിൽ ചെന്നു പട്ട ഏന്തി പിടിക്കുമ്പോൾ അതിന്നു എ

ത്രയോട സമീപമായി കിടക്കുന്ന നിരത്തിൽ കൂടി ഒരു സൎപ്പ് കുതിരപ്പുറത്തുകയറി ചടപട, ചടപട എന്നു പോകുന്നതു കണ്ടു.

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം

ഒരത്ഭുതം.

ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ച പ്രകാരം നമ്മുടെ പറഞ്ഞോടീപറഞ്ഞോടന്മാർ കുതിരപ്പുറത്തു പോകുന്ന സൎപ്പിനെ കണ്ടു് ഭയപ്പെട്ടു് കുളക്കരയിൽനിന്നു ഓടിപ്പോന്നു് പരിക്കൻ പാച്ചിൽ ഭവനത്തിന്റെ വടക്കെ മിററത്തു എത്തിയപ്പോൾ മേൽകുളങ്ങരെ മാരാത്തു പങ്ങമാരാരും പത്നിയും കൂടി വടക്കെ കോലായിന്മേൽ 'കുത്തിരുന്നു' വെററിലപ്പെട്ടി തുറന്നു മുറക്കുകയായിരുന്നു. ബാലികാബാലകന്മാരുടെ പരിഭ്രമം കണ്ടു് അവർ രണ്ടുപേരും മുറുക്കുന്നതു് പിന്നെയാവട്ടെ എന്നു വെച്ചു് മൂക്കാണ്ടി അമ്മ മിററത്തു് ഇറങ്ങി നോക്കി. പകുതി മനുഷ്യാകൃതിയായും പകുതി മൃഗരൂപമായും ഒരു ജീവി നിരത്തിന്മേൽക്കൂടി ഓടിപ്പോകുന്നതു് കണ്ടു അത്ഭുതപ്പെട്ടു. മൂക്കാണ്ടി അമ്മ—(പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി) "ഇദാ നോക്കു. ഒരു പിശാചു് ഓടി പോകുന്നു. ഞാൻ ഈ വയസ്സിലകത്തു് ഇങ്ങിനെ ഒന്നിനെ കണ്ടിട്ടില്ലെ. എന്റെ ഈശ്വര". എന്നു പറഞ്ഞു് കുട്ടികൾ

റയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. അതിലും വിശേഷിച്ചു അമ്പലവാസി ജനങ്ങൾക്ക് ഒരു പ്രത്യേകത കൂടി ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ട് പാപ്പിവാരസ്യാർക്ക് തനിക്കു വരാൻപോകുന്ന ശ്രേയസ്സു വിചാരിച്ച് സന്തോഷാശ്രു താനെ പൊഴിഞ്ഞതിൽ ആശ്ചര്യം ഒന്നുമില്ല. നമ്പൂതിരിയുടെ മനോരഥം അറിഞ്ഞു ഉടനെ അകത്ത് പോയി കിടപ്പറ തുറന്നു കിടക്ക നല്ലവണ്ണം തട്ടിനന്നാക്കി അങ്ങുമിങ്ങും പഞ്ഞിയുറിച്ചു നിന്നിരുന്നത് എല്ലാം അകത്തേക്കുതന്നെ കുത്തിത്തിരുകി അലക്കിയ ഒരു അറത്തകട്ടിമുറി എടുത്തു വെടിപ്പായി വിരിച്ചു. താഴത്തു കിടന്നിരുന്ന വീരാളിപ്പായ എടുത്തു കട്ടിലിന്റെ നേരെ കെട്ടീട്ടുള്ള അയക്കോലിന്മേൽ നാലായി മടക്കി തൂക്കി. രണ്ട് എണ്ണക്കുററിയും രണ്ടു നൈക്കുററിയും എടുത്ത് അറയുടെ നാലുമൂലയ്ക്കും തൂക്കി. ഉള്ളതിൽ നല്ലതായി അധികം മണ്ണുപിരളാത്ത ഒരു പുല്ലുപായ കട്ടിലിന്നു സമീപം താഴത്തായി നിലത്തു നീർത്തിവിരിച്ചു. ചെല്ലപ്പെട്ടിയിൽ മുറുക്കിന്ന് ഉള്ള സംഭാരങ്ങളെല്ലാം നിറച്ചുചേർത്തു പുല്ലുപായയുടെ മദ്ധ്യത്തിലായി വെച്ചു. ഒരു ഓട്ടുക്കോളാമ്പി നല്ലവണ്ണം തേച്ചു വെളുപ്പിച്ചു പുല്ലുപായയുടെ സമീപം ചേർത്തുവെച്ചു. ഈവക എല്ലാം ഒരുങ്ങിയതിന്റെ ശേഷം പുറത്തുചെന്നു നമ്പൂതിരിയോട് "അകത്തെക്കെഴുന്നെള്ളാം" എന്നു സവിനയം ഉണർത്തിച്ചു. പാപ്പിവാരസ്യാരുടെ ഭക്തിയും ആദരവും ഔചിത്യവും പാകതയും വൃത്തിഗുണവും കണ്ടിട്ടു

നമ്പൂതിരിക്കു വളരെ സന്തോഷം ജനിച്ചു. ഉടനെ എഴുനീററു അകത്തേക്കു കടന്നു. പാപ്പിവാരസ്യാർ പൂമുഖത്തേക്കുള്ള വാതിൽ ചാരി നമ്പൂതിരിയെ ശുശ്രൂഷിക്കേണ്ടതിന്നുവേണ്ടി പിന്നാലെ പോയി അറയുടെ ഉമ്മറത്തു പകുതിദേഹം ചുമരോടു മറഞ്ഞു് ഒരു കാൽ ഉമ്മറപ്പടിയിന്മേൽവെച്ചു നമ്പൂതിരിയുടെ ഹിതങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്നറിവാൻവേണ്ടി ശ്രദ്ധയോടെ നിന്നു. നമ്പൂതിരി അറയിൽ കടന്നു് അവിടെ നൃത്തികണ്ട പുല്ലുപായയിൽ "കുത്തിരുന്നു". ഈ അവസരത്തിൽ നമ്മുടെ പഞ്ചമാരാർ യദൃച്ഛയാ അവിടെ വന്നെത്തി. ശാന്തിക്കാരൻനമ്പൂരി അകത്തുകടന്നു വാതിൽ അടച്ച വിവരം അറിഞ്ഞു ഉടനെ ക്ഷേത്രത്തിൽ പോയി ചെണ്ട കൊണ്ടുവന്നു പുറത്തുനിന്നു കൊട്ടാൻതുടങ്ങി. അപ്പോൾ നമ്പൂരിക്കു് ഉണ്ടായ മനോവ്യഥയും കോപവും ഇത്ര എന്നു പറഞ്ഞുകൂടുന്നതല്ല. ഉടനെ പുറത്തു് ഇറങ്ങി തന്നെ അപമാനിച്ച വിവരം രാജാവിനെ ഉണർത്തിച്ചു. മാരാരെ വരുത്തി വിസ്തരിച്ചപ്പോൾ മുമ്പു നമ്പൂതിരി പൂജക്കടച്ചാൽ മാരാർ ചെണ്ടകൊട്ടാറില്ലെന്നു ചെയ്ത ആക്ഷേപത്തിന്നു രാജാവു കൊടുത്ത ഉത്തരവു് പരിശോധിക്കേണമെന്നു അപേക്ഷിക്കുകയും അതുപ്രകാരം കാര്യസ്ഥനെ വിളിച്ചു ചോദിച്ചപ്പോൾ എപ്പോഴെങ്കിലും നമ്പൂതിരി അകത്തുകടന്നു വാതിലടച്ചാൽ മാരാൻ ചെണ്ടകൊട്ടിക്കൊള്ളേണമെന്നുള്ള കല്പനയെ അനുസരിച്ചു നടന്നതാണെന്നു ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുകയും ചെയ്തതിനാൽ എല്ലാവരും സമാധാനപ്പെട്ടു.

നാലാം അദ്ധ്യായം.

ഒരു ആണ്ടിഊട്ട്.

പരിക്കമ്പാച്ചിലില്‍ മൂക്കാണ്ടി അമ്മക്കു സന്തതി ഇല്ലാഞ്ഞിരുന്നതിനാല്‍ പഴനിവേലായുധസ്വാമിക്ക് ഒരു ആണ്ടിഊട്ടു പ്രാര്‍ത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്നു ശേഷമാണ് ഒരു സ്ത്രീസന്തതി ഉണ്ടായത്. കുട്ടിക്കു പതിനാറു വയസ്സു കഴിയുന്നതിന്നുമുമ്പായി ആ വഴിപാടു കഴിക്കേണമെന്നു മൂക്കാണ്ടി അമ്മ നിര്‍ബ്ബന്ധിക്കയാല്‍ അതു വെടിപ്പായി കഴിച്ചു.

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം.

മരുമകന്‍ വക്കീലായതും മകള്‍ തിരണ്ടതും.

നമ്മുടെ നായികയായ പറങ്ങോടിക്കുട്ടിക്കു പ്രായം അതിക്രമിച്ചുതുടങ്ങി. "തലമുടിയും വന്നുതികഞ്ഞു മുലയിണയും മാറുകവിഞ്ഞു. കളിപ്പുതുമക്കാശവളന്നു" ഇത്യാവലും കഴിഞ്ഞു. അന്നുതന്നെ ഉച്ചക്കു പഞ്ചമാരാര് പൂമുഖത്തിരുന്നു മൂക്കാണ്ടി അമ്മയുമായി ഓരോരോ സല്ലാപങ്ങള്‍ പറഞ്ഞിരിക്കുമ്പോള്‍ തപ്പാല്‍ശിപായി ഒരു കത്തുകൊടുത്തു. അതു വായിച്ചുനോക്കി മരുമകന്‍ വക്കീലായ വിവരം അറിഞ്ഞു വളരെ സന്തോഷചിത്തനായി വിരമിച്ചു.

ആറാം അദ്ധ്യായം.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭരണി.

അഞ്ചാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ച സംഗതികൾ നടക്കുന്ന കാലത്തു കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭരണി കാലമായിരുന്നു. നമ്മുടെ വക്കീൽ കോടതിപൂട്ടി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിവരുമ്പോൾ ഭരണിക്കുപോകുന്ന ആളുകളെ വഴിക്കുവെച്ചു കണ്ടു. അവർ തമ്മിലുണ്ടായ സംഭാഷണം വേറെതന്നെ ഒരു അദ്ധ്യായമാക്കി പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതാകയാൽ ഈ അദ്ധ്യായം അവസാനിക്കുന്നു.

ഏഴാം അദ്ധ്യായം.

തൊക്കു ഉണക്കിയതും രസക്കയറു മുറിഞ്ഞതും.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭരണിക്കു പോകുന്നതു മുഖ്യമായിട്ടു വടക്കെ മലയാളികളാകുന്നു. അവർ ഭരണിക്കു നാലുദിവസം മുമ്പേതന്നെ പുറപ്പെട്ട് ഒരു ചകലാസുമറിക്കുപ്പായവും ഇപ്പോൾ പഴനിത്തൊപ്പി എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന ഒരുവക കൂമ്പൻതൊപ്പിയും ധരിച്ചു കോഴികളെ കാവുണ്ടമായി കെട്ടി എടുത്തു വായയിൽതോന്നിയത് എല്ലാം പാട്ടായി പാടിക്കൊണ്ടു, നില്ലജ്ജന്മാരായി നടക്കുന്ന കഥ പറയാതെ ഇരിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്.

“ലേശം ലജ്ജയോ ശങ്കയോ കൂടാതെ നമ്മുടെ സ്ത്രീ
കൾ കുളക്കടവിൽ വന്നിറങ്ങി എണ്ണയും തേച്ചു മേലേ
കടവിന്മേൽ കാലും ഉയൎത്തിവെച്ചു വാകപ്പൊടി അ
ത്തമൂതലായ സാധനങ്ങൾ എടുത്തു ചില അവയവ
ങ്ങളിൽ തേച്ചു ചേറും മെഴുക്കും കളയുന്നതും നാലു ഭാ
ഗത്തും നില്ലുള്ള പുരുഷന്മാരെ കൂടക്കൂട കടാക്ഷിക്കുന്ന
തും” ഉള്ളപോലെ വിവരിച്ചു എഴുതുവാൻ എന്റെ മ
നസ്സ് എന്നെ അനുവദിക്കുന്നില്ല. അഥവാ ഞാൻ
അതിന്ന് ഒരുമ്പെട്ടാലും ലേശമെങ്കിലും നാഗരീകത ഉ
ള്ള യാതൊരു മനുഷ്യനും ആ വക നിന്ദ്യവാചകങ്ങൾ
വായിച്ചു തന്റെ മനസ്സിനെ അശുദ്ധമാക്കിത്തീൎപ്പാൻ
തുനിയുമോ എന്നു സംശയവുമാണ്. എന്നാൽ മുമ്പു
ചില പുസ്തകകൎത്താക്കന്മാർ ഈ വക ആഭാസകൃത്യങ്ങ
ളെപ്പററി സവിസ്തരമായി എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി
“ഞമ്പടഞ്ഞാനെ” എന്ന അഭിമാനത്തോടുകൂടി അതി
നാൽ ജന്മസാഫല്യം സിദ്ധിച്ചു എന്നു വിശ്വസിച്ചു തൃ
പ്തിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് എങ്ങിനെ എന്നു എന്റെ വായന
ക്കാരിൽ ചിലർ ശങ്കിക്കുമായിരിക്കാം. അതിന്നു സമാ
ധാനമായി വാസ്തവത്തിൽ ഉണ്ടായ ഒരു ചില്ലറകഥ
ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചാൽ മതിയാകുന്നതാണ്. തൃശ്ശി
വപേരൂരിൽ ഒരു ബ്രാഹ്മണൻ തന്റെ ജനനം സ്വ
സ്വാതിയുടെ യാമത്തിൽ ആയിരുന്നതിനാൽ മററെല്ലാ
വരെക്കാളും ബുദ്ധിക്കു യോഗ്യത ഏറുമെന്നും തന്റെ മു
ഖത്തുനിന്നു പുറപ്പെടുന്നത് എല്ലാം കവിത ആകുമെ

ന്നും ധരിച്ചുവശായി. ഈ കമ്പം ചില രസികന്മാർ മനസ്സിലാക്കി ആ സാധുബ്രാഹ്മണൻ കേൾക്കത്തക്കനിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിവൈഭവത്തേയും കവിതാവാസനയേയുംപററി പലപ്പോഴും പ്രശംസിപ്പാൻ തുടങ്ങുകയാൽ കാൎയ്യം ശരിതന്നെയാണെന്നു താൻ പൂൎണ്ണമായും വിശ്വസിച്ചു. ഒരുദിവസം ഒരു പ്രമാണപ്പെട്ട ഭവനത്തിൽ ഇദ്ദേഹം ചെന്നപ്പോൾ പുത്തനായി ഒരു കവിത തൽക്ഷണം ഉണ്ടാക്കിക്കേട്ടാൽ കൊള്ളാമെന്ന് അവിടെ ഉള്ളവർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. നമ്മുടെ കവിക്ക് ഒട്ടും കൂസലുണ്ടായില്ല. കുറഞ്ഞൊന്ന് ആലോചിച്ച ക്ഷണത്തിൽ താഴെ ചേൎത്തപ്രകാരം ഒരു ശ്ലോകം ബഹുവിശേഷമായ രീതിയിൽ ചൊല്ലി.

“നെടിയരിച്ചോറുണ്ടിട്ടും
മത്തൻകൂട്ടാൻകൂട്ടീട്ടും
എണ്ണതേച്ചുകളിക്കാഞ്ഞിട്ടും'
പിത്തംവൎദ്ധിച്ചുഭൂപതേ”

ഈ ശ്ലോകം ചൊല്ലിയതിന്നുശേഷം കുറഞ്ഞൊന്നുകൂടി ആലോചിച്ച് “ട്ടും” എന്നൊരു ശബ്ദം പുറപ്പെടിച്ചു. അതിന്റെ അൎത്ഥം എന്തെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ ശ്ലോകത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ അല്പം ഒരു തെററ് ഉള്ളതു തീൎത്തതാണെന്നു സമാധാനം പറഞ്ഞത് ആൎക്കും മനസ്സിലാവാത്തതിനാൽ വീണ്ടും വിവരിച്ചുപറഞ്ഞു. മുമ്പിലത്തെ മൂന്നു പാദവും “ട്ടും” എന്ന് അവസാനിച്ചിരിക്കെ അവസാനത്തെ പാദം “തേ” എ

ന്ന് അവസാനിച്ചതു തെററാണെന്നും അതുകൊണ്ട് അവസാനപാഠം "പിത്താ:വദ്ധിച്ചുഭൂപതേട്ടം" എന്നായിരിക്കണമെന്നും ഉള്ള വിവരണത്തെ എല്ലാവരും "ശെരി" എന്നുപറഞ്ഞു ബ്രാഹ്മണൻെറ ബുദ്ധിവൈഭവത്തേയും നിമിഷകവിതാവാസനയേയുംകുറിച്ചു അത്യന്തം പ്രശംസിച്ചതിനെ വിശ്വസിച്ചു കൃതാൎത്ഥനായി മടങ്ങിപ്പോയി. ഈ ബ്രാഹ്മണൻെറ കൃതാൎത്ഥത ഏതുപ്രകാരമോ അതുപ്രകാരം മാത്രമാണ് മേൽപ്രസ്താവിച്ച പുസ്തകകൎത്താക്കന്മാരുടേയും കൃതാൎത്ഥത എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞ് അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. ആ കഥ അവിടെ ഇരിക്കട്ടെ.

മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ച കാൎയ്യവും വേലയും കണ്ടുകൊണ്ടാടാൻവേണ്ടി നമ്മുടെ വടക്കർനായന്മാരായ ഭരണിക്കാർ കളങ്ങരെ വന്നുനിന്നിരുന്ന സമയത്തു തെക്കരു നായന്മാരായി ഓരോന്നു പറഞ്ഞു കലശൽകൂടാൻ തുടങ്ങി. വടക്കരുടെ ഇടയിൽ ഒരു പ്രമാണി ഭാൎയ്യയുടെ വാക്കു കേട്ടതൊക്കെ ഉണ്ണാക്കി എന്നും അതുപോലെതന്നെ തെക്കനായ ഒരു യോഗ്യൻ കാതിൽ കെട്ടിപിടിച്ചിരുന്ന കയറു മുറികയാൽ രസംഘട്ടങ്ങൾ അറിവാൻ നിവൃത്തി ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു പാട്ടുനിൎത്തേണ്ടതിന്നു ഭാഗവതരെ ശാസിച്ചു എന്നും മററും പറഞ്ഞ് അന്യോന്യം കലഹിക്കുന്നതു കേട്ടു കുറഞ്ഞൊരുനേരം നമ്മുടെ വക്കീലും കുളവക്കത്തു നിന്നുപോയി. അനന്തരം താനും വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി.

എട്ടാം അദ്ധ്യായം.

പറങ്ങോടിയുടെ പരിഭ്രമവും പറങ്ങോടന്റെ പരിങ്ങലും.

പരിക്കൻ പാച്ചിൽ ഭവനത്തിന്റെ തെക്കെ ഭാഗത്തു താമരക്കുളം എന്നൊരു ഭവനം ഉണ്ട്. മൂക്കാണ്ടി അമ്മയുടെ അഗ്രജനും തറവാട്ടിലെ കാരണവനും ആയ കണ്ടപ്പമേനവനു സംബന്ധം ആ ഭവനത്തിൽ ഇട്ടിച്ചിരി അമ്മ എന്നൊരു സ്ത്രീയോടുകൂടി ആയിരുന്നു. ആ അമ്മക്കു പങ്ങൻ എന്നുപേരായി ഒരു പുത്രൻ ഉണ്ട്. അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു പറങ്ങോടിക്കുട്ടിക്കു സംബന്ധം തുടങ്ങിക്കേണമെന്നു കണ്ടപ്പമേനവനും പത്നിയും മുമ്പുതന്നെ മനസ്സുകൊണ്ടു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അത് ഇതുവരെക്കും ആരോടും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. പറങ്ങോടിക്കുട്ടി വയസ്സ് അറിയിച്ച ഒരു പെൺകിടാവായിത്തീൎന്നു. ഇനി തന്റെ ഹിതം പുറത്തു പറയേണ്ടുന്ന കാലമായി എന്നുകണ്ടു കണ്ടപ്പമേനോൻ സോദരിയോടു തന്റെ മനോരഥം പ്രസ്താവിച്ചു. ഉടൽ പിറന്നവന്റെ മകനും സ്വജാതിയും ആകയാലും വിശേഷിച്ചു കയ്യിൽ പത്തു പണത്തിന്ന് ആസ്തി ഉള്ളതുകൊണ്ടും ഈ ആലോചനക്കു വിശേഷവിധി തടസ്ഥം ഒന്നും പറവാൻ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും തന്റെ ഭൎത്താവിന്റെ ഹിതവും ഒന്നു അറിയുന്നതിനുപുറമെ പെണ്ണിനോടും ആലോചിച്ചുക

ളയാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു രണ്ടു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ കാൎയ്യം തീൎച്ചപ്പെടുത്താമെന്നു മാത്രം മറുവടി പറഞ്ഞു മടങ്ങിപ്പോന്നു. അന്നുരാത്രി പങ്ങമാരാർ വന്നതിനുശേഷം മകളെ വിളിച്ചു അടുത്തുനിൎത്തി കണ്ടപ്പമേനോൻ പ്രസ്താവിച്ചു സംഗതികൾ എല്ലാം പറഞ്ഞു. പറങ്ങോടിക്കുട്ടിയുടെ തറവാട്ടുമഹിമയേയും രൂപലാവണ്യത്തെയും വിദ്യാഭ്യാസത്തേയും പററി മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടു തല്ക്കാലസാദ്ധ്യം യാതൊന്നും ഇല്ലായിരുന്നതിനാൽ അതു ചെയ്തിട്ടില്ല. ഇനി അതു പ്രത്യേക ആവശ്യമാകയാൽ ഇവിടെ പ്ര സ്താവിക്കുന്നു.

പരിക്കൻപാച്ചിലിൽ തറവാട്ടുകാർ പണ്ടെക്കുപണ്ടേ ശ്രുതിപ്പെട്ടവരാണ്. അനവധി കാലമായിട്ട് ആ തറവാട്ടിൽ ഉള്ള പുരുഷന്മാരെല്ലാം ദിവാൻജിമാരും ദിവാൻ ശേഷ്കാരന്മാരും ആണ്. ഇപ്പോഴത്തെ കാരണവർ കണ്ടപ്പമേനവനോട് രണ്ടുമൂന്നുപ്രാവശ്യം ദിവാൻപണി വേണമോ എന്നു ചോദിച്ചിട്ടുണ്ട്. വീട്ടുകാൎയ്യംനോക്കാൻ വേറെ പുരുഷന്മാർ ഇല്ലാത്തതിനാൽ തനിക്കു വേണ്ടെന്നു തീൎച്ചയായും പറഞ്ഞ് ഉപേക്ഷിക്കയാണ് ചെയ്തത്. കണ്ടപ്പമേനവൻെറ നേരെ ജ്യേഷ്ഠൻ കോരപ്പമേനോൻദിവാൻജിക്ക് ഈ പരമ്പരയായ ഉദ്യോഗം വിടാതെ കഴിഞ്ഞാൽകൊള്ളാമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. തറവാട്ടിൽ ഇനി പുരുഷന്മാരും ഇല്ല. ഇങ്ങിനെ വ്യസനിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് മൂക്കാണ്ടി അമ്മയ്ക്കു ഗൎഭം ഉണ്ടായത്. കോരപ്പൻമേനോൻദിവാൻ

ജി ഈ ഗൎഭരക്ഷക്കായി ചിലവിട്ട പണത്തിന്നു സീമയില്ല. എന്തെല്ലാം നെയ്യുകളാണ് കാച്ചിയത്; എത്ര നെയ്യാണ് ജപിച്ചുകൊടുത്തത് എന്ന് ഈശ്വരന് ഒരാൾക്കുമാത്രം അറിയാം. ഒന്നുരണ്ടുമാസം നെയ്യ് ജപിച്ചപ്പൊഴക്ക് അപ്പാശാസ്ത്രികളുടെ ദാരിദ്ര്യം തീൎന്നു-തെക്കൻകച്ചവടം തുടങ്ങി. മണ്ണാൻ ചക്കു മരുന്നുകാല എഴുതി എഴുതി എടത്തെ കയ്യിന്റെ തള്ളവിരൽ കരിങ്കല്ലായി എങ്കിലും പ്രസവകാലമായപ്പോഴക്ക് ഇരുനൂററിൽ കുറയാതെ പറശ്ശു കണ്ടം സമ്പാദിച്ചു. പുരുഷപ്രജയാണെന്നു കേലുപ്പണിക്കർ രാശിവെച്ചുനോക്കി എഴുതിക്കൊടുത്തു. സ്ത്രീപ്രജയാണെന്ന് ഒരു ഓലയുടെ തുണ്ടത്തിൽ എഴുതി ചുരുട്ടിക്കെട്ടി പ്രസവം കഴിയും വരെക്കും അഴിച്ചുനോക്കരുത് എന്നു താക്കീതോടുകൂടി മൂക്കാണ്ടിഅമ്മകയ്യിൽ സ്വകാൎയ്യമായി സൂക്ഷിപ്പാനും കൊടുത്തു. പത്തുമാസം കഴിഞ്ഞു പ്രസവിച്ചപ്പോൾ ശുദ്ധമെ സ്ത്രീപ്രജ ആയിരുന്നതിനാൽ വൈദ്യനും മന്ത്രവാദിക്കും മൊഴപട്ടം കെട്ടി. എങ്കിലും കേലുപ്പണിക്കർ തകൃതി വിട്ടില്ല. സ്വകാൎയ്യമായി സൂക്ഷിപ്പാൻ കൊടുത്ത ഓല പരസ്യത്തിൽ വായിപ്പാൻ പറഞ്ഞു. അതിൽ "പരിക്കമ്പാച്ചിലിൽ മൂക്കാണ്ടിഅമ്മയുടെ ഗൎഭം സ്ത്രീഗൎഭമാണ്. അതിന്നു തെററു വല്ലതും വന്നാൽ ഇനിമേലാൽ കവിടിസ്സഞ്ചി കെട്ടഴിക്കുന്നതല്ല. പാരമ്പൎയ്യമാണ് സത്യം" എന്നു എഴുതീട്ടുണ്ട്. പണിക്കർ പിന്നെ വലുതായത് ഇത്ര എന്നു പറയേണ്ടമൊ. ഭി

വാൻജി ബഹുമാനമായി രണ്ടു കയ്യും വീരചങ്ങല
കൊടുത്തു. പിന്നെയും അനവധി സമ്മാനങ്ങൾ കി
ട്ടി. അയാൾ അയാളുടെ പാട്ടിലും പോയി. കുട്ടിക്കു
മൂന്നുനാലു വയസ്സു പ്രായമായി എഴുത്തിന്നുവെക്കലും
കഴിഞ്ഞു. കോരപ്പമേനവൻദിവാൻജിക്കു് ഈ കുട്ടിയെ
വലിയ കാൎയ്യമായിരുന്നതിനാൽ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നു
തന്റെ ഒരുമിച്ചു കൊണ്ടുപോയി. ഈ കുട്ടി ഒരു ആൺ
കുട്ടിയായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇനിയത്തെ ദിവാൻ ആരാ
ണെന്നു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. എന്നും മററും
ഒരുദിവസം ആശാൻ സ്തുത്യമായി പറഞ്ഞതുകേട്ടു കോ
രപ്പമേനവൻദിവാൻജിക്കു് ഒരു മനോരാജ്യം കടന്നുവ
ശായി. “ബിലാത്തിയിലെ ഇപ്പോഴത്തെ രാജാവു് ഒ
രു സ്ത്രീയാണു്. അവിടെ അനവധി മതാമമാർ ഓ
രോരൊ ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു പുരുഷന്മാരിൽ
ഒരു അണുമാത്രം ഏറക്കുറവു വരാതെ പ്രവൃത്തികൾ ശ
രിയായി നടത്തിവരുന്നുണ്ടെന്നു കേൾക്കാനും ഉണ്ടു്.
പറങ്ങോടിക്കുട്ടിയുടെ ഭാഗ്യം ആൎക്കറിയാം. അവൾ
ഇംഗ്ലീഷും മററും പഠിച്ചു കേമിയായാൽ തമ്പുരാൻ തി
രുമനസ്സു വന്നാൽപ്പോരെ. ഏതായാലും അവളെ ഇം
ഗ്ലീഷു പഠിപ്പിക്കതന്നെ” എന്നും നിശ്ചയിച്ചു സ്കൂളിലേ
ക്കു് അയക്കാൻ തുടങ്ങി. പറങ്ങോടിക്കുട്ടിക്കു പതിനേ
ഴു വയസ്സു പ്രായമായപ്പോൾ കോരപ്പമേനോൻദിവാൻ
ജി ഒരു വായുക്ഷോഭത്താൽ പെട്ടെന്നു മരിച്ചുപോയി.
അതിന്നുശേഷം സ്കൂൾപഠിപ്പു നിൎത്തി വീട്ടിൽതന്നെ

സ്ഥിരമായി താമസം തുടങ്ങി. പാറങ്ങോടിക്കുട്ടിയുടെ ആദിചരിത്രം ഇപ്രകാരമാണ്.

ഇപ്പോൾ പ്രായം പതിനെട്ടു തികഞ്ഞു. സൌന്ദൎയ്യം പലരുടേയും അഭിപ്രായം പലവിധമാകയാൽ ഒരുവിധം അഭിപ്രായക്കാരുടെ തോതുപ്രകാരം വൎണ്ണിച്ചാൽ മറെറ കൂട്ടൎക്ക് അത്ര നന്നെന്നു തോന്നുന്നതല്ല. കാണുന്നവൎക്കെല്ലാം കണ്ണിന്ന് ആനന്ദം ഉണ്ടാകുമെന്നു മാത്രമേ ഞാൻ പറയുന്നുള്ളു. ഏതുപ്രകാരമായാലാണ് ആ വിധം വരുന്നത് എന്നു വായനക്കാർ അവരവരുടെ ബുദ്ധിചാതുൎയ്യംപോലെ ആലോചിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ബുദ്ധിവിശേഷം മുമ്പുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ. എന്തെങ്കിലും ഒരിക്കൽ കേട്ടാൽ അതു ശിലാരേഖ പോലെയാണ്. ഇംഗ്ലീഷു നല്ലവണ്ണം വായിപ്പാനും എഴുതാനും അറിയാം. തീവണ്ടി, തീക്കപ്പൽ, കമ്പിത്തപ്പാല് ഇവയെല്ലാം ഉണ്ടാക്കുന്നേയും മററും സമ്പ്രദായങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. തുന്നപ്പണി അതിവിശേഷംതന്നെയാണ്. നമ്മുടെ പാറങ്ങോടമാരാർ വക്കീലായതിന്നുശേഷം അതിവിശേഷമായി ഒരു തൊപ്പി തുന്നി കസവുകൊണ്ടു പ്രഥമദൃഷ്ടത്തിൽ ലതകളൊ എന്നു തോന്നുമാറ് "പാറങ്ങോടൻ" എന്നു ഇംഗ്ലീഷ് എഴുത്തക്ഷരത്തിൽ തൊപ്പിക്കു ചുററുമായി തുന്നിപ്പിടിപ്പിച്ചു സമ്മാനമായി അദ്ദേഹത്തിന്ന് അയച്ചുകൊടുത്തിരുന്നത് ചില സ്നേഹിതന്മാരായ വെള്ളക്കാർ കണ്ട് നായന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഇത്ര കരകൌശലമുള്ള സ്ത്രീകൾ

ഉണ്ടെന്ന് അറിഞ്ഞു വിസ്മയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. മലയാളസമ്പ്രദായം ആഭരണങ്ങൾക്ക് ഒന്നിന്നും പറങ്ങോടിക്കുട്ടിക്കു മോഹമില്ല. റവുക്കയും പാവാടയുമാണ് സാധാരണ ഉടുപ്പിന്റെ വട്ടം.

പറങ്ങോടനും പറങ്ങോടിയും ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ അന്തഃകരണവിവാഹം കഴിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അത് ആർക്കും നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷു പഠിച്ചതുകൊണ്ടു ബുദ്ധിക്കു വിലാസവും മനോധൈര്യവും അതിയായി സിദ്ധിച്ചതിനാൽ സ്വാതന്ത്ര്യചിത്തയായിരുന്നു. തന്റെ മനസ്സുകൊണ്ടു നിർണ്ണയിച്ച് ഉറസ്സുന്നതല്ലാതെ മാതാപിതാക്കന്മാരും തനിക്കു വേണ്ടിയ മറ്റുള്ള ചാർച്ചക്കാരും ആലോചിച്ചുറച്ച് ഉപദേശിക്കുന്നതു കേട്ടുനടപ്പാൻ തക്കവണ്ണം ഒരു ദോഷയല്ലെന്നു ലോകസമ്മതമായിരുന്നു. ഇതിന്നു അവർ താന്തോന്നിത്വം എന്നൊ മറ്റൊ പറയുന്നത് അജ്ഞാനാന്ധത്വംകൊണ്ടാണെന്നു പറങ്ങോടിക്കുട്ടിക്കു ജ്ഞാനം ഉള്ളതുകൊണ്ട് അവരുടെ അന്ധതയെ മനസ്സുകൊണ്ടു പുച്ഛിക്കുന്നതല്ലാതെ വെളിവിൽ കയർക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഒരുനാളും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

പറങ്ങോടിക്കുട്ടി മനോധൈര്യവും സ്വാതന്ത്ര്യതയും ധാരാളം ഉള്ള ജാതി തന്നെ ആയിരുന്നുവെങ്കിലും തന്റെ മാതാവിന്റെ വാക്കു കേട്ടപ്പോൾ അതിയായ ഒരു പരിഭ്രമം ഉണ്ടായി. അല്പനേരം ഒന്നും മിണ്ടാതെ അവിടെത്തന്നെ നിന്നു. പിന്നെ തന്റെ അറയിൽ

പോയി വാതിൽ അടച്ചു നമ്മുടെ വക്കീലിന്നു ഉടനെ ഒരു കത്ത് എഴുതി അപ്പോൾതന്നെ തപാലിൽ ഇടേണ്ടതിന്ന് അടിയന്തരമായി കൊടുത്തയച്ചു. പിറെറ ദിവസം പറഞ്ഞോടൻവക്കീലിന്റെ കത്തുകിട്ടി പൊളിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ തന്റെ പ്രാണപ്രിയയുടെ കയ്യക്ഷരം കണ്ടു സന്തോഷാബ്ധിയിൽ മുങ്ങിപ്പൊങ്ങി അല്പനേരം ഒന്നിന്നും വയ്യാതെ അന്ധനായി നിന്നുപോയി. പിന്നെ ഈവിധം വായിച്ചു.

“എന്റെ പ്രാണനാഥ.

എന്റെ അമ്മയും ശേഷമുള്ള ബന്ധുക്കളും കൂടി കണ്ടപ്പന്മാമന്റെ മകനെക്കൊണ്ട് എനിക്കു സംബന്ധം തുടങ്ങിപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്റെ ഈ ദേഹമുള്ള കാലത്തു ഞാൻ അതിന്ന് അനുവദിക്കുന്നതല്ല. ഞാൻ മുമ്പുതന്നെ എന്റെ ദേഹം അങ്ങേക്കായി ദാനംചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഉത്തമമായതിനെ തിരിയെ വാങ്ങുന്നത് ഏതുകാലത്തും നടപ്പില്ല. നമ്മുടെ കൂട്ടക്ക് ഇംഗ്ലീഷിന്റെ ഗന്ധംപോലും ഇല്ലാത്തതിനാൽ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ അനുരാഗാതിശയങ്ങൾ ഗ്രഹിപ്പാൻ ബുദ്ധിവികാസം ഇല്ല. എന്തുചെയ്യട്ടെ. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷുനോവൽപോലെ അതിവിശേഷമായ ചില പുസ്തകങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഇയ്യിടെ എഴുതീട്ടുള്ളവയെങ്കിലും ഒന്നു വായിച്ചുനോക്കിയാൽ എന്താണ അവൎക്ക ചേതം. അതും ചെയ്യുന്നില്ല. എടയുള്ളപ്പോൾ രാമായണമോ ഭാരതമോ പതിവ്രതാധൎമ്മമൊ മററു വി

നോദകരങ്ങളല്ലാത്ത ചില നിസ്സാരപുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ച കാലക്ഷേപം ചെയ്ക മാത്രമേ ഉള്ളു. മീനാക്ഷിക്കുട്ടി അവളുടെ വക്കീലിനുവേണ്ടി തമ്പുരാനെക്കൂടി ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കെ ഞാൻ എന്റെ വക്കീലിനുവേണ്ടി ഒരു പങ്ങനെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിൽ അത്ര ആശ്ചര്യം എന്താണ്. അദ്ദേഹം സജ്ജനമാണെങ്കിൽ ചാത്തം മാസം ക്ഷണിച്ചോട്ടെ. എനിക്കുവേണ്ട നിശ്ചയംതന്നെ. എന്റെ പ്രാണനാഥൻ എന്നെ ഉപേക്ഷിക്കരുത്: അതിൽ ഒന്നുമാത്രമെ എന്റെ മനസ്സ് ഈ ജന്മം വ്യസനിക്കു ഉള്ളു. ഈ എഴുത്തു കിട്ടിയ ഉടനെ പുറപ്പെട്ട് ഇവിടെ വരണം. അമ്മാമൻ കഥയില്ലാത്ത ഒരു നാടനാകയാൽ ഒരുസമയം ദ്വേഷ്യപ്പെട്ടു ചാടാനും മതി. നമുക്ക് അത് ഒന്നും വിചാരിപ്പാനില്ല. എനിക്കു പതിനെട്ടു വയസ്സു കഴിഞ്ഞില്ലെ. ഇനി ഞാൻ മൈനരാണ് എന്നും മററുമുള്ള ദുർന്ന്യായങ്ങൾ ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല. ഇന്ദുലേഖ മാധവനെ ഗാന്ധർവ്വമായി വിവാഹം ചെയ്തു പഞ്ചുമേനവന്റെ ഹിതം നോക്കാതെ മദിരാശിക്കു പുറപ്പെട്ടില്ലെ. പിന്നെ അവസാനം പഞ്ചുമേനവൻ വഴിപ്പെടേണ്ടിവന്നില്ലെ. അതുപോലെ കുറച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ കണ്ടപ്പമ്മാനും വഴിപ്പെട്ടോളും. അതുകൊണ്ട് ഉടനെ വന്നു എന്നെ കൊണ്ടുപോവാൻ വീണ്ടും അപേക്ഷിക്കുന്നു. എന്ന് ആശ്രിത പാറങ്ങോടിക്കുട്ടി.”

ഈ കത്തു വായിച്ചു ഉടനെ നമ്മുടെ വക്കീൽ കാണിനേരം ഇടിവെട്ടിയ മരംപോലെ അന്ധനായി നി

നുപോയി. കുഞ്ഞപ്പമേനോൻ ഒരു ശകുനനാണെന്നു തനിക്കു മുമ്പുതന്നെ അറിയാം. പറങ്ങോടിക്കുട്ടി തട സ്ഥം പറഞ്ഞാലും കാരണവരുടെ മുഷ്ഷ നിമിത്തം അവ സാനം വഴിപ്പെട്ടുപോകുമെന്നു ശങ്കിച്ചു നമ്മുടെ വക്കീലി ന്നു് അതിയായ ഒരു പരുങ്ങലുണ്ടായി എന്നേ പറവാൻ ഉള്ളു.

ഒമ്പതാം അദ്ധ്യായം.

ഒരു യാത്ര.

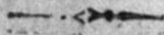
തൻെറ പ്രാണ പ്രിയയായ പറങ്ങോടിക്കുട്ടിയുടെ എഴുത്തു വായിച്ചശേഷം പലേവിധമായ ആലോചന കളെക്കൊണ്ടു് നമ്മുടെ വക്കീലിന്നു് അന്നെത്തെ ദിവ സം ഒരു സുഖവും ഉണ്ടായില്ല. എഴുത്തിന്നു മറുവടിയാ യി രണ്ടു മൂന്നു പ്രാവശ്യം എഴുതിനോക്കി. ഒന്നും നേരേ ആവാത്തതിനാൽ എല്ലാം വെച്ചുപൂട്ടി കച്ചേരിക്കു പോ യി. അന്നെത്തെ നമ്പ്രുകൾ മുഴുവനും ഒരുപോലെ തോ റ്റു് വയിന്നേരം മടങ്ങിവന്നു. രാത്രി അത്താഴത്തിന്നു് എലയുടെ മുമ്പിൽ ചെന്നിരുന്നതല്ലാതെ ഒരു വറ്റു പോലും ഭക്ഷിക്കേണ്ടതിന്നു രുചി ഉണ്ടായില്ല. ഉടനെ പോയി കിടന്നുറങ്ങേണ്ടതിന്നു ശ്രമിച്ചുനോക്കി. ദേഹമെ ല്ലാം എരിപൊരിസഞ്ചാരംപോലെ പുകഞ്ഞുതുടങ്ങി. കിടക്കുമ്പോൾ എഴുനീററു് ഇരിപ്പാൻ തോന്നും. പിന്നെ യും കിടന്നുനോക്കും. കണ്ണടച്ചാൽ പറങ്ങോടിക്കുട്ടിയെ

മുമ്പിൽ കാണും. ഉടനെ കണ്ണുമിഴിച്ച് എഴുന്നീറ്റുനോ
ക്കും. ശുദ്ധമേ അന്ധകാരംമാത്രം ദൃഷ്ടിഗോചരമാവു
മ്പോൾ ബുദ്ധിക്ഷയത്തോടുകൂടി അവിടെത്തന്നെ കിട
ക്കും. ഇങ്ങിനെ കിടന്നും എഴുന്നീറ്റും നടന്നും തൊഴിച്ചും
ഒരുവിധം രാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടി. നേരം പ്രഭാതമായി. മന്ദ
മാരുതൻ വീയാൻ തുടങ്ങി. ചന്ദ്രകിരണം മങ്ങിത്തുട
ങ്ങി. പൌരുഹൂതിക്ക് സൂര്യഗർഭം പൂർണ്ണമായി തികഞ്ഞ
പ്രസവവേദന ആരംഭിക്കയാൽ കപോതഹുംകൃതങ്ങ
ളെക്കൊണ്ടു ദീനപ്രലാപം തുടങ്ങി. കോകിലങ്ങൾ സൂ
ര്യഭഗവാന്റെ എഴുന്നെള്ളത്തിന്നു മുമ്പിൽ വരുന്ന ഗാ
യകന്മാരോ എന്നു തോന്നുമാറ് ആകാശത്തിൽനിന്നു
കർണ്ണാനന്ദമായി പഞ്ചമരാഗത്തിൽ പാടാൻ തുടങ്ങി.
ജ്ഞാനാങ്കുരത്താൽ അജ്ഞാനം ക്രമേണ നീങ്ങുംപോ
ലെ സൂര്യോദയത്താൽ അന്ധകാരം നീങ്ങി നാരികളുടെ
കേശഭാരങ്ങളിലും ഗിരിഗഹ്വരങ്ങളിലും പോയി ഒളി
ക്കാൻ തുടങ്ങി. വിദഗ്ദ്ധജനദർശനംകൊണ്ട് സജ്ജന
ചിത്തം വിടരുംപോലെ പത്മങ്ങൾ വികസിപ്പാൻ തുട
ങ്ങി. പ്രോഷിതഭർത്തൃകയായ സതിയുടെ ഹൃദയംപോ
ലെ ആമ്പൽ കൂമ്പാൻ തുടങ്ങി. സൂരികളുടെ ഇടയിൽ
കിഞ്ചിജ്ജ്ഞന്മാർ ശോഭിക്കുന്നതല്ലെന്നു ബഹുജനങ്ങൾ
ക്കു ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തി കൊടുക്കുകയോ എന്നു തോന്നുമാ
റ് നക്ഷത്രങ്ങൾ മങ്ങിത്തുടങ്ങി. വൈദികന്മാർ ജലപാ
ത്രമെടുത്ത് നദീതീരങ്ങളിൽ പോയി സ്നാനം കഴിച്ച് ഗ
ണപതിഹോമം മുതലായ ഹോമങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോൾ

പാപം ദൃഷ്ടിഗോചരമായി ചാടിപ്പോകയോ എന്നു തോന്നുമാറ് ഹോമധൂമങ്ങൾ ഗൃഹങ്ങളുടെ മോന്തായങ്ങളിൽകൂടി പുറപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. അവരുടെ പത്നിമാർ ദന്തശുദ്ധി മുതലായതുകളെക്കൊണ്ടു ദേഹശുദ്ധിചെയ്തു അടിച്ചുതളി ദധിമഥനം മുതലായ ഗൃഹകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്തുതുടങ്ങി. കാമുകന്മാർ "നവപൂഗപൂരിതമുഖശ്യാമാംഗനാലിംഗനപ്രാപ്താനേക സുഖപ്രമോദമനസ്സു"കളായിട്ടു കഴിഞ്ഞ രാത്രി മുഴുവനും നിന്നിദ്രന്മാരായി രമിക്കയാൽ ലോഹിതലോചനന്മാരായി മനമല്ലാത്ത മനസ്സോടെ അവരവരുടെ പ്രിയമാരുടെ മേടങ്ങളിൽനിന്നു പുറപ്പെടാൻതുടങ്ങി. പ്രിയമാരൊ തങ്ങടെ കാമുകന്മാരായുള്ള വിയോഗത്തിൽ അസഹ്യമായ അനുതാപംനിമിത്തം പിന്നാലെ ചെന്നു പുറം പുൽകി. "പുനരാഗമനംവരെക്കും എങ്ങിനെ ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കും" എന്നും മററുമുള്ള സ്നേഹപുരസ്സരങ്ങളായ ചാടുവാക്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഭിന്നചിത്തന്മാരാക്കിത്തീർത്ത് യാത്ര മുടക്കിത്തുടങ്ങി. കാലികൾ കാട്ടുതോറും മേയേണ്ടതിന്നു പോയിത്തുടങ്ങി. വേലക്കാർ അവരവരുടെ പ്രവൃത്തിക്ക് എത്തേണ്ടതിന്നു നേരം തെററിപ്പോകുമോ എന്നു ശങ്കിച്ചു പണി ആയുധങ്ങളെല്ലാം കെട്ടി ദേസി ഓട്ടം തുടങ്ങി. നമ്മുടെ വക്കീൽ പങ്ങമാരാരും എഴുനീററു പുറത്തു വരേണ്ടതിന്നു കോണി ഇറങ്ങിത്തുടങ്ങി.

താഴത്തു വന്ന് ദന്തശുദ്ധി ചെയ്തു ഒരു കോപ്പ ചായ കുടിച്ചു. ആപ്പീസ്സുമുറിയിൽ കക്ഷികൾ പലരും

നിറഞ്ഞു് ഇരിക്കുന്നുണ്ടു്. വക്കീലിനെ കണ്ടപ്പോൾ എല്ലാവരും എഴുനീററുനിന്നു. എല്ലാവരുടേയും മുഖത്തേക്കു് ഒന്നിച്ചു നോക്കി കുറഞ്ഞൊരു പുഞ്ചിരിയോടെ "ഗുഡ്മോർണിങ്ങ്" എന്നു പറഞ്ഞു് ഒരു കസാല വലിച്ചിട്ടു് അതിൽ ഇരുന്നു. അന്നത്തെ വിചാരണക്കെട്ടു ഗുമസ്തൻ മേശപ്പുറത്തുകൊണ്ടുവെച്ചു കെട്ടഴിച്ചു് ഒരു കടലാസ്സു് എടുത്തു വായിച്ചുനോക്കി ഒന്നുംതന്നെ മനസ്സിൽ ആയില്ല. ഒന്നുകൂടി വായിച്ചുനോക്കി. ഇടക്കിടെ പറങ്ങോടിക്കുട്ടിയുടെ എഴുത്തിലെ വാചകങ്ങളാണു് നാവിന്മേൽ വരുന്നതു്. ഈ നിലയിൽ താൻ ചീത്തപ്പെട്ടുപോകുമെന്നുറച്ചു് ഉടനെ എഴുനീററു് അയൽവക്കത്തു് താമസിക്കുന്ന തന്റെ സ്നേഹിതനായ ഒരു വക്കീലിനെ പോയിക്കണ്ടു. താൻ മടങ്ങിവരുന്ന വരക്കും താൻ വക്കീലായ നമ്പ്രുകൾ നടത്തേണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെട്ടതിനെ അദ്ദേഹം സ്വീകരിക്കയാൽ കക്ഷികളേയും റിക്കാട്ടുകളേയും ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു് മടങ്ങിപ്പോന്നു. ചില്ലറ ചില ഉടുപ്പുകൾ മാത്രം എടുത്തു് ഒരു തൂക്കുപെട്ടിയിൽ ഇട്ടു് അതും ഒരു യാത്രക്കിടക്കയും എടുത്തു് തീവണ്ടിക്കു് കൊണ്ടുവരാൻ ഒരു വാലിയക്കാരനെ ഏല്പിച്ചു. താൻ സ്റ്റേഷനിലേക്കു നടന്നു. അന്നത്തെ മെയിൽ വണ്ടിക്കുതന്നെ നമ്മുടെ മാരാർ വക്കീൽ നാട്ടിലേക്കു പോന്നു.

പത്താം അദ്ധ്യായം.

ഒരു സംഭാഷണം

അല്ലെങ്കിൽ

പതിനെട്ടാം അദ്ധ്യായം.

താമരക്കുളത്തിൽ ഇട്ടിച്ചിരി അമ്മയുടെ മകൻ പഞ്ചുമേനവനെക്കൊണ്ട് പറങ്ങോടിക്കുട്ടിക്ക് സംബന്ധം തുടങ്ങിക്കേണമെന്നു ബന്ധുജനങ്ങൾ ആലോചിച്ചു എന്ന് എട്ടാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചതല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുണദോഷങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഒന്നും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ല. പഞ്ചുമേനവന് ഈ കാലം വയസ്സ് ഇരുപത്തഞ്ചായി. കണ്ടാൽ നല്ല സുമുഖനാണ്. ദേഹം അധികം നീണ്ടിട്ടും അധികം ഹ്രസ്വമായിട്ടും അല്ലാതെ ഇരുനിറത്തിൽ കുറഞ്ഞൊന്നു തടിച്ചു സമ്പ്രദായമാണ്. കുടുമ കഴിച്ചിട്ടാൽ നിലത്ത് ഇഴയും. എല്ലായ്പോഴും പ്രസന്നമുഖനാണ്. എഴുത്തും കണക്കും നല്ലവണ്ണം അറിയാം. ഇംഗ്ലീഷു പഠിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ ഇപ്പോഴത്തെ സമ്പ്രദായത്തിന്നു ചില ഏറക്കുറവുകൾ ഉണ്ടെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷു പഠിപ്പോടുകൂടി ഇപ്പോൾ ഉള്ള ചെറുപ്പക്കാരിൽ കാണുന്ന അപകടങ്ങളൊന്നും ബാധിച്ചിട്ടില്ല. സംസ്കൃതം കടുകട്ടിയാണ്. ബുദ്ധിക്കു വളരെ പാകതയും ഗുരുജനങ്ങളിൽ താഴ്മയും പരസങ്കടത്തിൽ അലിച്ചിലും പരോപകാരത്തിൽ ആദരതയും ലോകാപവാദത്തിൽ ഭയവും പാദ്രവ്യത്തിലും പര

ദാരത്തിലും വിരക്തിയും വളരെ ഉണ്ട്. ചെറുപ്പമാണെന്നെങ്കിലും ആ നാട്ടിൽ എന്തെങ്കിലും കൂട്ടം ഉണ്ടായാൽ പങ്ങുമേനവന്റെ അടുക്കൽ ചെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നതുപോലെ കേട്ടുനടക്കുന്നത് ഇരുകക്ഷികൾക്കും സമ്മതമായിരുന്നു. ചെറുപ്പകാലത്തിലേ കൃഷി പ്രവൃത്തിയിൽ ശീലിച്ചുവന്നതിനാൽ അതിൽ വളരെ വൈദഗ്ദ്ധ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അയൽവക്കക്കാൎക്കെല്ലാം നഷ്ടംവന്നാലും പങ്ങുമേനവന്റെ കൃഷി കേടുകൂടാതെ കിട്ടുന്നതിനാൽ നാട്ടുകാൎക്കെല്ലാം ബഹു വിസ്മയമായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം അതി ഭാഗ്യവാനാണ്. ദ്രവ്യം ദുൎവ്വിഷയങ്ങളിൽ ചിലവുചെയ്യുന്നതു പ്രാണവേദനയാണെങ്കിലും വേണ്ടതക്ക കാൎയ്യങ്ങളിൽ ഉള്ള വ്യയത്തിന്നു ലേശമെങ്കിലും മടിയില്ല. തന്റെ സ്വന്ത പ്രയത്നത്താൽ തന്നെ ഒരു ഇരുപതിനായിരം പാട്ടത്തിനുള്ള ഭൂമി ജന്മമായി സമ്പാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു ലക്ഷം ഉറുപ്പികയുടെ എടവാടും ഉണ്ട്. ഇതിന്നുപുറമെ അച്ഛൻ കൊടുത്ത സ്വത്തും അനവധി ഉണ്ട്. എന്നാൽ ഇത്ര ചെറുപ്പത്തിൽ ഈവിധമെല്ലാം സമ്പാദ്യം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അധികപ്രസംഗമാകട്ടെ ദ്രവ്യമത്താകട്ടെ പങ്ങുമേനവന് ഉണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബദ്ധവൈരികൾകൂടി പറയുന്നതല്ല. സാധാരണ ഒരു തെക്കൻ കട്ടിമുണ്ട് ഉടുക്കും. ഒരു തോൎത്തുമുണ്ട് ചുമലിലും ഇടും. എന്നാൽ അതു നിത്യവെള്ളയായി വേണമെന്നുമാത്രം ഒരു ശാഠ്യം ഉണ്ട്. തിരുവനന്തപുരം സമ്പ്രദായത്തിൽ

ചോകപ്പുകല്ലുകെട്ടി ഒരു ജോടി കടുക്കൻ കാതിലും വലത്തെ കയ്യിന്റെ മോതിരംവിരലിന്മേൽ സ്വൎണ്ണംകൊണ്ട് ഒരു പവിത്രമോതിരവും അതിൻമീതെ രണ്ട് ഉരുൾമോതിരവും ചെറുവിരലിന്മേൽ ഒരു മുദ്രമോതിരവും അരയിൽ ഒരു പൊന്നരഞ്ഞാണും ഇത്ര്യത ധരിച്ചുവരുന്ന ആഭരണങ്ങൾ ആണ്. ഇതല്ലാതെ ചില ഏറാപ്പും മാറാപ്പും കെട്ടി പച്ചക്കാമദേവനായി നടക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇദ്ദേഹത്തിന്നു ഇല്ലെന്നുമാത്രമല്ല അതിന്മേൽ കുറച്ചു പുച്ഛം കൂടി ഉണ്ട്. ഇദ്ദേഹത്തിന്നു രണ്ടു സോദരിമാരും ഒരു ഇളയമ്മയും അതിൽ നാലു സന്താനങ്ങളും ഉണ്ട്. സോദരിമാരിൽ മൂത്തവൾ പറങ്ങോടിക്കുട്ടിയുടെ സമവയസ്സയാണ്. അമ്മാളു എന്നാണ് പേർ. രണ്ടാമത്തെ സോദരി കുട്ടിയാണ്. അമ്മുക്കുട്ടി എന്നാണ് വിളിച്ചുവരുമാറ്. ഈ കുഡുംബത്തെ അതിവാത്സല്യത്തോടെ ഭരിക്കുന്നതിനാൽ പങ്ങശ്ശുമേനവന്റെ ഹിതം എന്തോ അത് അവക്കും ഹിതം എന്നല്ലാതെ മറ്റൊരു ചിന്ത ആ തറവാട്ടിൽ ഇല്ലെന്നു തീൎച്ചയായും പറയാം. ഇദ്ദേഹം കുട്ടിയായിരിക്കുമ്പോൾ മാതാപിതാക്കന്മാർ ഓമനപ്പേരായി അപ്പുക്കുട്ടൻ എന്നു വിളിച്ചുശീലിക്കയാൽ മുതിൎന്നതിന്നുശേഷം കുഡുംബത്തിൽ ഉള്ളവരെല്ലാം ആ പേർതന്നെ പിന്നേയും ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നു.

ഒരു ദിവസം വയ്യീട്ട് അത്താഴവും കഴിഞ്ഞു പങ്ങശ്ശുമേനവൻ കിഴക്കെ മിററത്തു കാററുകൊണ്ടു ലാത്തുക

യായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഇട്ടിച്ചിരി അമ്മയും ഊണുകഴിഞ്ഞു പൂമുഖത്തു വന്ന് ഓരോരൊ ഗൃഹകൃത്യവൎത്തമാനങ്ങളും പറഞ്ഞു കുറച്ചുനേരം നിന്നു. പിന്നെ സ്വകാൎയ്യമായി ഒരു കാൎയ്യം ആലോചിപ്പാൻ ഉണ്ടെന്ന് പറഞ്ഞു മകനെ കൂട്ടി മാളികമുകളിലേയ്ക്കു പോയി തൻെറ അറയുടെ പുറത്തളത്തിൽ പടിഞ്ഞാറൊട്ടുള്ള ചാരുപടി തുറന്നു താൻ അതിന്മേൽ ഇരുന്നു മകനേയും അരികത്തിരുത്തി ഈ വിധം പറവാൻ തുടങ്ങി.

ഇട്ടിച്ചിരിഅമ്മ — അപ്പുക്കുട്ട അമ്മുക്കുട്ടിയുടെ കല്യാണം ഇനി നീട്ടി വെച്ചാൽ പെണ്ണു ചീത്തപ്പെടുത്തുമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. വയസ്സു പതിനൊന്നെ ആയൊള്ളു എങ്കിലും ഇപ്പോഴത്തെ മൂതിച്ചു കണ്ടാൽ വരുന്നൊല്ലത്തേക്ക് നിശ്ചയമായും വയസ്സ് അറിയിക്കും.

പങ്ങശ്ശമേനോൻ — "ഈ മകരത്തിൽ തന്നെ കല്യാണം കഴിക്കണമെന്നാണ് അച്ഛൻെറ അഭിപ്രായം. മകരത്തിൽ രണ്ടു മൂന്നു മുഹൂൎത്തങ്ങളും ഉണ്ടത്രെ.

ഇ — "ഇനി താമസിക്കുന്നത് ഒട്ടും വെടിപ്പില്ല. ഒരു ദിവസം മുമ്പെ കഴിച്ചുവെങ്കിൽ പിന്നെ അത് വിചാരിച്ചു മനസ്സ് പുണ്ണാക്കേണ്ടതില്ലല്ലൊ. അങ്ങേലെ പാറുക്കുട്ടിക്ക് അമ്മുക്കുട്ടിയേക്കാൾ ആറുമാസത്തെ തിങ്ങൾ മൂപ്പെ ഉള്ളൂ. അവൾ ഇന്നലെ തിരണ്ടു എന്നല്ലെ കേട്ടത്. എനിക്ക് അതു കേട്ടതിൽ പിന്നെ മനസ്സിൽ വല്ലാത്തെ ഒരു വിചാരം കടന്നിരിക്കുന്നു. ഇനി എന്ത് മുടിമുട്ടുകൾ ഉണ്ടെങ്കിലും അതിന്ന് അമാന്തമാക്കരുത്.

പ—"മകരത്തിൽതന്നെ അടിയന്തരം നടത്തേണമെന്നാണ് ഞാനും നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്. സത്യമായി കഴിപ്പാൻ ഇക്കൊല്ലത്തെ മാതിരി കണ്ടാൽ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഇ—"അതൊക്കെ എത്തുമ്പോലെ ആയിക്കോട്ടെ. കാലത്തിനൊത്ത കോലം മതി (കുറച്ചുനേരം മനോരാജ്യം പോലെ ഇരുന്നു. പിന്നെ പതുക്കെ ഒന്നു പുഞ്ചിരി പൂണ്ട്) അതൊക്കെ ഇരിക്കട്ടെ കല്യാണത്തിന്നു തരം ഇടീക്കാൻ നോക്കു ഒരു അമ്മായി വേണ്ടെ അപ്പുക്കുട്ട"

പങ്ങുമേനോൻ ഒന്നും മിണ്ടാതെ തലതാഴ്ത്തി ഇരിക്കുന്നു.

ഇ—"എണ്ണങ്ങളെല്ലാം തികയാഞ്ഞാൽ അത് കുറച്ചു പോരായെന്നല്ലെ നിന്റെ അച്ഛൻ നാലഞ്ചു പ്രാവശ്യമായി എന്നോട് ഇതിനെക്കുറിച്ച് ചോദിക്കുന്നു ഞാൻ പിന്നെ അത് നിന്നോട് പറവാൻ ഓൎമ്മയും വിട്ടു ഇന്നലെ രാത്രിയും ചോദിച്ചു. അപ്പുക്കുട്ടന് എന്താ ഇങ്ങിനെ തന്നെ കഴിഞ്ഞാൽ മതിയെ. അതാതുകാലത്തിന്ന് ചേൎന്നത് ഇല്ലാഞ്ഞാൽ അത് ഒരു അപവാദമാണ്. അതുകൊണ്ട് എവിടെ എങ്കിലും നല്ല തറവാട്ട് നോക്കി ഒന്ന് ആലോചിച്ചു ഉറച്ചോട്ടെഎന്നും മററും പറഞ്ഞു. അപ്പുക്കുട്ടൻ എന്തൊക്കെയാണ് ആലോചിച്ചിരിക്കുന്നത്.

പ—"കാലത്തിന്ന് ചേൎന്നത് ഇല്ലാഞ്ഞിട്ട് എന്നെക്കൊണ്ട് വല്ല അപവാദവും അച്ഛൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടൊ."

ഇ—"അതൊന്നും അവര് പറഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നാലും ഇനി എന്തെങ്കിലും ചിലത് ആലോചിച്ച് ഉറക്കേണമെന്ന് തന്നെയാണ് എനിക്കും തോന്നുന്നത്. കുട്ടികളും എല്ലാപ്പോഴും അതിനെക്കുറിച്ചു പറയാറുണ്ട് അവൎക്ക ഒരു ഏട്ടത്തി അമ്മയെ കാണാഞ്ഞിട്ട് ഒരു സുഖവും ഇല്ലത്രെ"

പ—"ഞാൻ എന്താണമ്മെ ഇതിനെല്ലാം പറയേണ്ടുള്ളത്. നിങ്ങളും അച്ഛനും എന്താണ്, പറയുന്നത്, അത് എനിക്കും സമ്മതമാണ്".

ഇ—"അതെല്ലാം ശരിതന്നെ. എങ്കിലും ഈവക കാൎയ്യങ്ങൾ മറ്റൊരാൾ ഉറക്കേണ്ടതല്ല. നിണക്ക് എങ്ങിനെയാണ് മനസ്സ് എങ്കിൽ അത് ഞങ്ങൾക്ക എല്ലാവൎക്കും സമ്മതമാണ്. ഒന്നുമാത്രം വരരുത്. കണ്ട ചെററകളെയും മററും പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരാഞ്ഞാൽ മതി".

പ—"അച്ഛൻ വല്ലതും ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടൊ".

ഇ—"ഒന്നൊന്നായി ഒന്നും പറക ഉണ്ടായില്ല. ഇന്നാളൊരുദിവസം ഒരൊന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഇരിക്കുമ്പോൾ അപ്പുക്കുട്ടനെ കൊണ്ട് പറഞ്ഞോടിക്കുട്ടിക്കു സംബന്ധം തുടങ്ങിച്ചാലൊ എന്നു പറക ഉണ്ടായി".

പ—"അപ്പോൾ അമ്മ എന്താണ മറുവടി പറഞ്ഞത്".

ഇ—"എനിക്ക് എന്താണ് അതിന്ന് മറുവടി പറവാൻ ഉള്ളത്. പറഞ്ഞോടിക്കുട്ടി അപ്പുക്കുട്ടന്റെ അച്ഛന്റെ മരുമകളാണ്. ക്രമപ്രകാരം അവകാശപ്പെണ്ണും ആണ്".

പഞ്ചുമേനോൻ ഒന്നും മിണ്ടാതെ തലകുമ്പിട്ടു ഇരിക്കുന്നു.

ഇ—(ചിരിച്ചുകൊണ്ടു) "എന്താ അപ്പുക്കുട്ടൻ ഒന്നും മിണ്ടാത്തത്. അത് അത്ര പിടിച്ചില്ല എന്നുണ്ടോ" അഛനു അങ്ങിനെയാവുന്നത സന്തോഷമാണെങ്കിൽ അങ്ങിനെതന്നെ ആയിക്കോട്ടെ അല്ലെ.

പ—"കുറച്ചു മുമ്പു അമ്മപറഞ്ഞത് മറന്നുപോയൊ ഈവക കാര്യങ്ങൾ മറ്റൊരാളുടെ മനസ്സുപോലെ ആയാൽ നേരെആവില്ലെന്നല്ലെ അമ്മ പറഞ്ഞത്".

ഇ—"അതൊക്കെ ശരിതന്നെയാണ് എങ്കിലും അഛന്റെ ആലോചനയിൽ അപ്പുക്കുട്ടന് ന്യായമായ തടസ്ഥങ്ങൾ ഒന്നും ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ല. പറഞ്ഞോടിക്കുട്ടി കണ്ടാൽനല്ലൊരുകുട്ടിയാണെന്നുള്ളതിലെക്ക്. ആക്ഷേപം ഉണ്ടൊ. സ്വഭാവവും നന്നെന്നാണ് എനിക്ക് തോന്നുന്നത്. കാര്യത്തിന്ന് വേണ്ടുവോളം മതി. ഇംഗ്ലീഷും മററും പഠിച്ച പെണ്ണുങ്ങൾ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ആരാണ് വേറെ ഉള്ളത്. ആ വീട്ടുകാരായിട്ടുള്ള ബന്ധുത്വം നമുക്കു പണ്ടെക്കുപണ്ടെ ഉള്ളതല്ലെ. അതു വിടാതെ ഇരിക്കുന്നത് അത്യാവശ്യമാണ്".

പ—"അമ്മ പറഞ്ഞതെല്ലാം കാൎയ്യംതന്നെ. എന്നാൽ എനിക്കുള്ള തടസ്ഥങ്ങൾ ഞാൻ പറഞ്ഞാൽ തൎക്കുത്തരം പറകയാണെന്നു വിചാരിക്കില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പറയാം".

ഇ—"എന്താ പറയൂ. ഞാനും കേൾക്കട്ടെ".

പ—"പറങ്ങോടിക്കുട്ടി കണ്ടാൽ തരക്കേടില്ലെന്നുള്ളതിലെക്കു ആൎക്കും ആക്ഷേപം ഉണ്ടാകയില്ല. അവളുടെ സ്വഭാവവും ഇംഗ്ലിഷു പഠിപ്പും എനിക്കു അത്ര നന്നെന്നു തോന്നുന്നില്ല".

ഇ—"ഇതാണ് വിശേഷമായത്. പഠിച്ചറിവുള്ള ഒരുത്തി ആവുന്നതാണൊ അപ്പുക്കുട്ടനു ആക്ഷേപം"

പ—"ഞാൻ പറഞ്ഞതിൻെറ അൎത്ഥം അമ്മ തെററിധരിച്ചു എന്നാണ് തോന്നുന്നത്. പഠിച്ച അറിവ് സ്ത്രീകൾക്കു അരുത് എന്നല്ല ഞാൻ പറഞ്ഞത്. അത് അത്യാവശ്യവും തന്നെയാണ്. എന്നാൽ പറങ്ങോടിക്കുട്ടിയുടെ വിശേഷവിധി അറിവു നമുക്ക് അത്ര അത്യാവശ്യമൊ എന്നു മാത്രമെ ആക്ഷേപം ഉള്ളൂ."

ഇ—"അതെന്താ."

പ—"അതു വേണമെങ്കിൽ പറയാം. പറങ്ങോടിക്കുട്ടിക്കു ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ കടകട്ടിയാണ് എന്നല്ലെ അമ്മ പറഞ്ഞത്. അതുകൊണ്ടു നമുക്കു വിശേഷവിധി ആവശ്യം എന്താണ്. ഞാൻ വെള്ളക്കാരനല്ല. എൻെറ സ്വന്തഭാഷ മലയാളമാണ്. നമുക്കു വെള്ളക്കാരനാ

യി ഒരു വൈഷമ്യവും ഇല്ല. ഇപ്പോൾ അവളുടെ ഇംക്ലീ
ഷ് ഭാഷാ പരിജ്ഞാനംകൊണ്ട് ഒരു വിശേഷവിധി
എന്താണെന്ന് എനിക്ക് മനസ്സിലായില്ല. അധിക
ഭാഷാപരിജ്ഞാനം വേണ്ടതാണെങ്കിൽ ഇംക്ലീഷെ
ന്നു മാത്രം വെക്കാൻ ഇല്ലല്ലൊ. പരിന്ത്രീസും ഇരിക്ക
ട്ടെ. അതല്ലെങ്കിൽ തിലങ്ക്, കർണ്ണാടകം, ഹിന്തുസ്ഥാ
നി എന്നുവേണ്ട ഭൂലോകത്തിൽ എന്തെല്ലാം ഭാഷ
കൾ സംസാരിക്കുന്നുണ്ടോ അതെല്ലാം അറിഞ്ഞിരി
ക്കുന്നതും നല്ലതുതന്നെ അല്ലെ. അഞ്ഞൂറ് കൂട്ടം ഭാ
ഷകൾസംസാരിപ്പാൻ അറിഞ്ഞതുകൊണ്ട് സ്ത്രീകൾ
ക്ക് പ്രത്യേകിച്ച് നമ്മുടെ സ്ത്രീകൾക്ക് ഇപ്പഴെ
ന്തൊരു പ്രയോജനമാണ് ഉള്ളത്. ആ സമയംകൊ
ണ്ട് നമുക്കു അത്യാവശ്യങ്ങളായ സാധനങ്ങൾ എ
ന്തെല്ലാം ഗ്രഹിപ്പാനുണ്ട്. പിന്നെ തുന്നപ്പണി വള
രെ വിശേഷമാണത്രെ. നോം മേലിൽ തുന്നക്കാരായി
കാലക്ഷേപം കഴിക്കാനാണെന്നൊ പോണത്. എന്നാൽ
പറഞ്ഞൊടിക്കുട്ടി നമുക്ക് അത്യാവശ്യംതന്നെയാണ്.
അത് അല്ലല്ലെ. വെള്ളക്കാരുടെ സ്ത്രീകൾ അതു മു
ഖ്യമായി പഠിക്കുന്നതിന്നു കാരണംഉണ്ട്. അവരുടെ
ഉടുപ്പുകൾ സമ്പ്രദായംകൊണ്ടു സാധുക്കളായവരുടെ
സമ്പാദ്യം മുഴുവനും തുന്നക്കാരനു കൂലികൊടുപ്പാനെ
തികയൂ. അപ്പോൾ അവരവരുടെ സ്ത്രീകൾക്ക് ത
ന്നെ തുന്നൽ വശമാണെങ്കിൽ ആ ഒരു ചിലവുകൂടാ
തെ കഴിക്കാം. അതുകൊണ്ടു സ്ത്രീകളെ തുന്നപ്പണി

പഠിപ്പിക്കുന്നത് വെള്ളക്കാൎക്ക അത്യാവശ്യമാണ്. നമ്മുടെ സ്ത്രീകൾക്ക് ഒന്നായും മുണ്ടും അല്ലെ ഉടുപ്പിന്റെ വട്ടം. അതിന്നു തുന്നപ്പണി എത്രത്തോളം ആവശ്യമുണ്ട്. ഏറി കവിഞ്ഞാൽ വക്ക് തിരുപ്പാനും അടയാളം കുത്താനും ആവശ്യമുണ്ടായിരിക്കാം. അതു ഇത്ര ഘോഷം കൂട്ടാതെകണ്ട് തന്നെ നമ്മുടെ കുട്ടികൾക്ക് മിക്കതും അറിയാമെന്നാണ് എനിക്കുതോന്നുന്നത്. അതുകൊണ്ടു പറങ്ങോടികുട്ടിയുടെ ഭാഷാപരിജ്ഞാനവും കൈവേലജ്ഞാനവും നമ്മെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം നിഷ്പ്രയോജനമാണ്. ഇനി ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചതുകൊണ്ടു ബുദ്ധിക്ക് അധികം പരിഷ്കാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണൊ അമ്മ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നത്. അതും ഇല്ലെന്നു ഞാൻ ദൃഷ്ടാന്തമാക്കിത്തരാം. മനുഷ്യനു വിവേകജ്ഞാനം ലഭിക്കുന്നത് പ്രായേണ വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. എന്നാൽ ആ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് ഭാഷാപരിജ്ഞാനം എന്നൎത്ഥമില്ല. വിദ്യാഭ്യാസം എന്നത് മനുഷ്യന്റെ ജീവദശയിൽ ആചരിക്കേണ്ടുന്നേയും നിഷേധിക്കേണ്ടുന്നേയും ഉള്ള വസ്തുക്കളെ വഴിപോലെ തിരിച്ചു അറിവാൻ ഉള്ള ജ്ഞാനലാഭപരിശ്രമം ആകുന്നു. ഇത് "ആചാൎയ്യാൽപാദമാദത്തെ" എന്ന പ്രമാണംപോലെ ഏതാനും ഗുരുമുഖത്തിൽനിന്നും ഏതാനും സ്വന്ത പരിശ്രമംകൊണ്ടും ഏതാനും സബ്രഹ്മചാരികളിൽനിന്നും ബാക്കി കാലപരിചയത്തിൽനിന്നും സിദ്ധിക്കേ

ണ്ടതാണ്. എന്നാൽ ഭാഷാപരിജ്ഞാനം ഇതിലേക്ക ഒരുവിധം കാരണമായത് എങ്ങിനെ എന്നാണ് ഇനി ആലോചിക്കേണ്ടത്. അതിന്നു അതിന്റെ ഉത്ഭവകാരണം മുതല്ക്ക് ഒന്നാമത്തു പരിശോധിക്കുക. മനുഷ്യൻ തന്റെ മനസ്സിൽ വിചാരിക്കുന്നതിനെ അന്യന് എളുപ്പത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാൻവേണ്ടി ചില ഉപായങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ചു. അവയിൽ പ്രധാനമായത് എല്ലാം സാധനങ്ങൾക്കും വെവ്വേറെ പേർവിളിച്ചു അവ ആവശ്യംപോലെ ഉച്ചരിക്കുകയാകുന്നു. അതു ഓരോരൊ സംഘക്കാർ ഓരോരൊ സമ്പ്രദായത്തിൽ ആയിവന്നതിനാൽ അവ വെവ്വേറെ ഭാഷകൾ ആയിത്തീൎന്നു. ഇത് ദൂരത്തിരിക്കുന്നവൎക്കും മേലിൽ വരാൻപോകുന്നവൎക്കും ഉപയോഗപ്പെടേണ്ടതിന്നു വേണ്ടി ലിപികളും നിൎമ്മിച്ചു. പിന്നെ ഓരോരൊ വിദ്വാന്മാർ സ്വാനുഭവംകൊണ്ടും ആലോചനകൊണ്ടും അറിയപ്പെട്ട സംഗതികളെ മറ്റുള്ളവൎക്ക് അറിവിന്നുവേണ്ടി ഓരോരൊ ഗ്രന്ഥങ്ങളായി എഴുതിവെപ്പാൻ തുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ അധിക വിദ്വാന്മാർ ഏതു ഭാഷക്കാരായിരുന്നുവെങ്കിൽ ആ ഭാഷയിൽ അധികം ജ്ഞാനഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നതും സാധാരണ ആകയാൽ കാലക്രമംകൊണ്ടു ഭാഷകളിലും ഗുരുലഘുത്വം വന്നുഭവിച്ചു. ഏവനൊരുവനെങ്കിലും സജ്ജനസംസൎഗ്ഗത്തിന്നുപുറമെ വേറെയും ഗ്രാഹ്യങ്ങൾ വേണമെന്നു വിചാരിക്കുമ്പോൾ അധിക പണ്ഡിതന്മാ

രാൽ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടു് ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാഷാപരിജ്ഞാനം അവന് അത്യാവശ്യമായിതീരും. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഇടയിൽ അതിയോഗ്യന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ആ ഭാഷക്കു് ശ്രേഷ്ഠത ഉണ്ടായിരിക്കണം. അതുപോലെതന്നെ പരിന്ത്രീസുഭാഷയും ശ്രേഷ്ഠത ഉള്ളതായിരിക്കാം. എനിക്കു് ഇതു രണ്ടിന്റെയും ഗന്ധംപോലും ഇല്ലാത്തതിനാൽ അവയുടെ ഗുണദോഷം പറവാൻ ഞാൻ അപ്രാപ്തനാണ്. സംസ്കൃതം ഞാൻ അല്പം പഠിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു അതിന്റെ ഗുണദോഷം ഏതാണ്ട് പറയാം. ആ ഭാഷ ഒരു സമുദ്രംപോലെ ഗംഭീരമായിട്ടുള്ളതാകയാൽ എല്ലാം അറിയാമെന്ന് ആരാലും പറവാൻ പാടുള്ളതല്ല. ഹിന്ദുക്കളുടെ മാതൃഭാഷ ഈ സംസ്കൃതമായിരുന്നതിനാലും അവരുടെ ഇടയിൽ അപാരബുദ്ധിശാലികളായി അനേകം വിദ്വാന്മാർ മററുള്ള യാതൊരു ഭാഷക്കാരുടെ ഇടയിലും ഉണ്ടായതിലും അധികം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാലും ആ ഭാഷയിൽ ഒരുത്തന്റെ ജീവദശ മുഴുവനും ഒരുപോലെ ശ്രമപ്പെട്ട് പഠിച്ചാലും ഒടുങ്ങാതെകണ്ടുള്ള ജ്ഞാനഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു തീർച്ചയായും എനിക്കു പറയാം”.

ഇ — “ഇത്ര ശ്രേഷ്ഠതയുള്ള ഭാഷയെക്കൊണ്ടാണൊ ഇന്നാളൊരു ദിവസം പറഞ്ഞാട്ടമാരാര് വക്കീല് അതിനിന്ദ്യമായി പറയുന്നത് കേട്ടത്. അതിലെല്ലാം അമ്മായി ശ്ലോകങ്ങൾ ആണെന്നും കുട്ടികൾ പഠി

ച്ചാൽ ബുദ്ധി വഷളാവുമെന്നും മററും അപ്പുക്കുട്ടന്റെ അച്ഛനോടു പറയുന്നതു കേട്ടു”.

പ—“നമ്മുടെ കൃഷിക്കാരൻ ശങ്കരൻ ഇംഗ്ലീഷിനെ കുറിച്ചും ഈ വിധം തന്നെ പറയുന്നതു ഞാനും കേട്ടു. ഇങ്കിരീസ്സ് പഠിച്ചാൽ മേൽകീഴ് വിട്ടു എല്ലാം കുത്തം കെട്ടു പോകുമത്രെ. അവനെ വലത്തു വെക്കാൻ ഒരാളെ കൂടി ഉണ്ട് എന്നുമാത്രം വെളിവായി”.

ഇ—“എന്താ അപ്പുക്കുട്ടാ! തോന്നിയവാസം പറയുന്നത്. ഹൈക്കോടതി വക്കീൽ പറങ്ങോടമാരാരും കൃഷിക്കാരൻ ശങ്കരനും ഒരുപോലെയാണെന്നോ? വലിയവരെ നിന്ദിച്ചു പറഞ്ഞാൽ പാപമാണ്”.

പ—“ഞാൻ ആരെയും നിന്ദിക്കയല്ല ചെയ്തത്. പറങ്ങോടമാരാര് ഹൈക്കോടതി വക്കീൽ ആകയാൽ സീവിൽ നടവടി നിയമം തെളിവ് ശാസ്ത്രം ഇതുകളിലെല്ലാം വല്ല സംശയവും ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു അദ്ദേഹത്താൽ തീർക്കാൻ കഴിയും. സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഗന്ധം അദ്ദേഹത്തിന്നില്ല. ശങ്കരനു ഇംഗ്ലീഷും അറിഞ്ഞുകൂട. അപ്പോൾ അവർ രണ്ടാളുടെ അഭിപ്രായവും ഒരുപോലെ ആവാനല്ലെ തരമുള്ളു. അതല്ലാതെ പറങ്ങോടമാരാരെ നിന്ദിച്ചു പറഞ്ഞതല്ലെ. അദ്ദേഹത്തിന്നു യഥാർത്ഥമായി ഉള്ള യോഗ്യതയെ മാത്രം പ്രശംസിച്ചാൽ മതി എന്നാണു ഞാൻ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നത്”.

ഇ—"അപ്പുക്കുട്ടൻ പറയുംപ്രകാരമാണെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ സ്വദേശ ഭാഷയായ മലയാളം പഠിച്ചാൽ പോരെ".

പ—"മലയാളഭാഷക്ക് ഒരു ഭ്രഷ്ട് ഉണ്ടെന്ന ആരാണു പറയുന്നത്. ആ ഭാഷയിൽ സംസ്കൃതംപോലെ മൂലഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒരു പോരായ്മയും എനിക്ക തോന്നുന്നില്ല. കേരളത്തിൽ അതിവിദ്വാന്മാരായി മുമ്പ് ചിലർ ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ അറിവുകൾ എല്ലാം സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ആണ് അവർ പ്രകടിപ്പിച്ചത്. അതുകൊണ്ടു നമ്മുടെ നിർഭാഗ്യവശാൽ മലയാളഭാഷക്കു സാന്നിദ്ധ്യം സിദ്ധിപ്പാൻ വഴി ഉണ്ടായില്ല. അതുകൊണ്ടു ശാസ്ത്രജ്ഞാനം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതിനു മലയാളഭാഷ മതിയാവുന്നതല്ല".

ഇ—"അതൊക്കെ പോട്ടെ. അപ്പുക്കുട്ടൻതന്നെ ഇത്തിരി മുമ്പിൽ പറഞ്ഞതു ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഇടയിലും വിദ്വാന്മാർ ഉണ്ടെന്നും അവർ പരോപകാരാർത്ഥമായി അനവധി മൂലഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതീട്ടുണ്ടെന്നും അല്ലെ. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷാപരിജ്ഞാനം പറങ്ങോടിക്കുട്ടിക്കു ഉണ്ടെന്നു അപ്പുക്കുട്ടന് ബോദ്ധ്യമല്ലെ. എന്നാൽ അവളുടെ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസം പോലെതന്നെ നമ്മയെ ചെയ്യേണ്ടതല്ലെ. ഇതിന്നു സമാധാനം എന്താ പറയു".

പ—"അമ്മയുടെ ഈ ആക്ഷേപം യുക്തിയുക്തംതന്നെ ആണ്. എന്നാൽ ഈ ആക്ഷേപത്തിൽ കാണുന്നതാന്ന അയുക്തി ഉള്ളതു 'വിദ്യാഭ്യാസം' എന്ന വാക്കിൻെറ അൎത്ഥകല്പനയിൽനിന്നു ജനിക്കുന്നതാണ്. വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന വാക്കിന്നു ഞാൻ കൊടുത്തിട്ടുള്ള അൎത്ഥം ഭാഷാപരിജ്ഞാനം എന്നല്ല. ഇത് ഞാൻ മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് അമ്മ അത്ര ശ്രദ്ധവെച്ചില്ലെന്നുതോന്നും. പറങ്ങോടിക്കുട്ടി ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ ആ ഭാഷക്കാരായ വെള്ളക്കാൎക്ക സിദ്ധിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം പറങ്ങോടിക്കുട്ടിക്ക സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു എനിക്ക ബോദ്ധ്യം ഇല്ല".

ഇ—"അപ്പുക്കുട്ടൻ പറയുന്നതു ശരിയാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ ആൺകുട്ടികളും സ്കൂളിൽപോയി പഠിക്കുന്നത് വെറും ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ മാത്രം ആയിരിക്കണം. പറങ്ങോടിക്കുട്ടി സ്കൂളിൽപോയി പഠിച്ചവളാകയാൽ സ്കൂൾപാഠമെല്ലാം അവളും പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്".

പ—"എന്താ അതിനിത്ര ആക്ഷേപം. സ്കൂളിൽപോയി അസൈാ കസൈാ എന്ന നാലു ശബ്ദം പുറപ്പെടിക്കാറായതുകൊണ്ട് വലിയ ജ്ഞാനസ്ഥൻ ആയി എന്നു അമ്മ വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ മഹാ ദോഷതാം തന്നെയാണ്. ഇപ്പോഴുള്ള സമ്പ്രദായത്തിൽ പഠിക്കുന്ന ഒരു സാധാരണ സ്കൂൾ കുട്ടിയുടെ ഒരു ചുരുക്കചരിത്രം ഞാൻ അമ്മക്ക പറഞ്ഞു തരാം. അതു

കേട്ടതിന്നു ശേഷം ഉണ്ടാവുന്ന അഭിപ്രായം എന്നോട പറയണെ".

ഇ—"(ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു) എങ്ങിനൊക്ക്യാണു പറയൂ. ഞാനുംകേൾക്കട്ടെ".

പ—"എന്നാൽ കേട്ടോളൂ. ആദ്യംമുതല്ക്കു തുടങ്ങാം. നമ്മുടെ കുട്ടികൾക്കു മൂന്നു നാലു വയസ്സു പ്രായമാകുമ്പോൾ വിശേഷവിധി ബാലപാഠം ഒന്നും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നു പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ആ കാലത്തു രക്ഷിതാക്കന്മാർ കോഴിക്കോട്ടോ മറ്റോ കൊണ്ടുപോയി സ്കൂളിൽ ചേർക്കും. ഭക്ഷണത്തിന്നും മറ്റും ഒരു പട്ടരുടെ മഠത്തിൽ ശട്ടംകെട്ടി മൂന്നു നാലു ഉറുപ്പികയും കൊടുത്തു അവർ മടങ്ങിപോരും. അതിന്നു ശേഷം ആ കുട്ടികൾ സ്വാതന്ത്ര്യന്മാരായി തീർന്നു. പട്ടരുടെ മഠത്തിൽ ശിക്ഷിച്ചുവളൎത്താൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തപൈതങ്ങൾ തന്നെ ഉള്ളതുകൊണ്ടു ആരാന്റെ കുട്ടികളെ അത്ര മനസ്സുവെച്ചു വളൎത്തുമൊ എന്നു സംശയമാണ്. സ്കൂളിൽ ചെന്നാൽ ഭൂമി താനെതന്നെ വട്ടത്തിൽ ചുറ്റുന്നു എന്നും ഹൈദരാലിയുടെ മകനാണ് ടിപ്പു സുൽത്താൻ എന്നും മറ്റും അല്ലാതെ മതസംബന്ധമായ യാതൊരു പഠിപ്പാകട്ടെ സദാചാരജ്ഞാനമാകട്ടെ ആ കുട്ടികൾക്കു അവിടെ നിന്നു സിദ്ധിക്കുന്നില്ലാ. മനുഷ്യരെ ദുർവൃത്തികളിൽനിന്നു കാത്തു രക്ഷിക്കേണ്ടതിന്നു മതം പ്രബലമായ ഒരു കോട്ടയാ

കുന്നു. ഏതൊരു ജാതിക്കാരും മതവിശ്വാസംകൂടാ
തെ നന്മയെ അടത്തെപ്രകാരം കേട്ടിട്ടില്ല. അത്ര
ശ്രേഷ്ഠതയുള്ള മതസിദ്ധാന്തം എന്തെന്നുകൂടി അറി
യാതെ ഒരു വീട്_ ഒരു കുറുക്കൻ_ പൂച്ചക്കു നാലു കാ
ലുണ്ട്, എന്നും മററും സഭാഷി ഉരുക്കഴിച്ചുംകൊണ്ടു
ബാല്യകാലം കഴിച്ചുകൂട്ടും. യൌവനാരംഭം മനുഷ്യ
ന ഒരു വൈതരണി കടക്കുംപോലെ ഭയങ്കരമായി
ട്ടുള്ളതെന്നു സർവ്വജനസമ്മതമാണല്ലോ. ആ കാല
ത്തു തോണിക്കു അമരം:പോലെ കൊണ്ടുനടക്കാൻ
ആരും ഉണ്ടായില്ലെങ്കിൽ നൂററിൽ തൊണ്ണൂററൊമ്പ
തും അപകടത്തിൽ ചാടി താന്തോന്നികളാവാനാ
ണ് എളുപ്പം. ബുദ്ധിക്കു കൂർമ്മതയും ധാരണാശക്തി
യും ഉള്ളതുകൊണ്ടു സന്മാർഗ്ഗി ആവേണമെന്നില്ല.
ബുദ്ധി ഉള്ളവൻ ഏതുവഴിക്കാണു തിരിഞ്ഞത് എ
ങ്കിൽ അതിൽ നിപുണൻ ആയി തീരും എന്നു മാ
ത്രമെ ഉള്ളൂ. സ്കൂൾക്കുട്ടികൾ പത്തുമണിക്കു സ്കൂ
ളിൽ ഹാജരാവേണമെന്നു നിയമമാണ്. അതുവ
രക്കും അവർ എന്തു പ്രവൃത്തിച്ചു എന്ന ചോദ്യവുമി
ല്ല. നാലുമണി അടിച്ചാൽ എല്ലാവക്കും പോവാം.
അതിന്നുശേഷം അവർ എന്തു പ്രവൃത്തിക്കുന്നു എന്നും
ചോദ്യമില്ല. സ്കൂൾപാഠങ്ങൾ പഠിച്ചാൽ ക്ലാസ്സു
കയററവും സമ്മാനവും ഉള്ളതല്ലാതെ കുട്ടികളുടെ ന
ല്ല നടപ്പിനെ കുറിച്ചോ അവരുടെ സഹവാസത്തെ
പ്പററിയൊ യാതൊരു അന്വേഷണവും ഉപാദ്ധ്യാ

യന്മാക്കില്ല. ഒന്നാംപാഠപുസ്തകം കയ്യിൽ എടുക്കുമ്പോഴെക്കു പൊകലപ്പൊടി ഡപ്പി മടിയിൽ ആയി. ചുരുട്ട വായയിൽനിന്നു എടുക്കുന്നേരുതന്നെ ധനക്ഷയമായി തീരും. വിസ്കിയും സോഡയും കൂട്ടി ഒരു കട്ട അയിസ്സും അതിൽ ഇട്ടു കുടിക്കുന്നത് ഉഷ്ണകാലങ്ങളിൽ ദേഹത്തിന്നു ബഹു വിശേഷമെന്നു മനസ്സിലാക്കും. 'എന്തു അമ്പലം' 'എന്തു ഏകാദശി' കരിങ്കല്ലിനെ തൊഴുതിട്ടും ഭക്ഷണം ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടും ഉള്ള സുകൃതം എനിക്കു വേണ്ടവേണ്ട എന്നായിരിക്കും. ഈശ്വരനൊ, അവനെ ആരെങ്കിലും കണ്ടിട്ടുണ്ടൊ? ഈ വക വിട്ടുകളെല്ലാം നാട്ടുപുറത്തു കിടക്കുന്ന മൂഢന്മാരോടല്ലാതെ ഇംഗ്ലീഷുപഠിച്ച നാഗരീകത പ്രാപിച്ച അസ്മജ്ജനത്തോട് കൊണ്ടുവന്നാൽ പററുമൊ എന്നും മററും ധാരാളം പറയാററാവും. ഇങ്ങിനെ കുറെ കഴിയുമ്പോഴക്ക് ഹിന്തുവും അല്ല ക്രിസ്ത്യനും അല്ല. ഒന്നും അല്ലാതെകണ്ട് ഒരു കൂത്താങ്കിരിജാതിയായി തീരും. ടിപ്പുസുൽത്താൻ ആരാണെന്നു പഠിക്കുമ്പോഴക്കു താൻ ആരാണെന്നു മറക്കും. സംസർഗ്ഗം താന്തോന്നികളായിട്ടായിത്തീരും. അതിൽനിന്നു മനുഷ്യൻെറ ബുദ്ധികൊണ്ടു ആലോചിപ്പാൻ കൂടി വഹിയാതെകണ്ടുള്ള വഷളത്വങ്ങളും ദുസ്സ്വഭാവങ്ങളും പഠിച്ചു വശാവും. സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നതും താന്തോന്നിത്വം എന്നതും തമ്മിൽ തെററിധരിച്ചു ശുദ്ധമെ അധികപ്രസംഗിയായി തീരും. ത

റവാട്ടിൽനിന്നു ഊററിപ്പാററി വല്ലതും ഉണ്ടാക്കി അ
യക്കുന്ന ദ്രവ്യവും വല്ലതും കടം കിട്ടിയാൽ അതും
അമ്മഅപ്പന്മാരോട് തക്കിടി പറഞ്ഞു വല്ലതും പി
ടുങ്ങാൻ സാധിച്ചാൽ അതും പുളിശ്ശേരിവെച്ചു മൂ
ന്നോകാൽ വീതിയിൽ ഒരു മാതിരിപ്പാടുമുണ്ട് ഞാ
ത്തി നിലത്തിട്ടു ചവിട്ടി പൊടിപാററി ചുമലിൽ ഒ
രു ഏറാപ്പും വായയിൽ ഒരു ചുരുട്ടും മടിയിൽ ഒരു
പൊടിഡപ്പിയും കയ്യിൽ ഒരു മുണ്ടൻവടിയും ആയി
ഒരു മുറിക്കുപ്പായവും ഇട്ടു കുളവക്കുകളിലും നിരത്തു
കളിലുംകൂടി ലാത്തികൊണ്ടു നടക്കാറായാൽ സാമാ
ന്യം പഠിപ്പായി എന്നുവെക്കാം. ബുദ്ധിയുള്ളവനാ
ണെങ്കിൽ ക്ലാസ് പാഠങ്ങൾ അധികപരിശ്രമം കൂ
ടാതെ പഠിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതുകൊണ്ടു വഷളത
ത്തിൻെറ കയററം പോലെ ക്ലാസ് കയററവും കി
ട്ടും. ഒന്നുരണ്ടു പരീക്ഷയും ജയിക്കും. പിന്നെ മഹി
രാശിക്കുള്ള പുറപ്പാടായി_ അവിടുന്നു വെള്ളക്കാരനാ
വാരായി വാസന_ മലയാളം മറന്നുതുടങ്ങും. വാലി
യക്കാരുനാട്ടുവല്ല പണിയുംപറയുന്നതിൽകൂടി മൂന്നു
നാലു ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കു ഇടയിൽ വെക്കാഞ്ഞാൽ സു
ഖമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ആ മാതിരി ശീലിച്ച് ഇംഗ്ലീ
ഷുകാൎക്കും മലയാളികൾക്കും മനസ്സിലാവാൻ വൈ
ഷമ്യമായി ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് മലയാളഭാഷയിൽ ആ
വും സംസാരം. ഇങ്ങിനെ ബി. എ. ബി. എൽ. പ
രീക്ഷയും കൊടുത്ത് പുറത്തുവരുമ്പോഴക്കു തറവാട്ടി

ന്റെ മൂത്തനെല്ലു മുറിഞ്ഞിരിക്കും. എങ്കിലും എന്റെ കുട്ടി അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ ഉദ്യോഗസ്ഥനായാൽ എല്ലാവരേയും കനകാഭിഷേകം ചെയ്യും എന്നു വിചാരിച്ചു കണ്ണും തുറിച്ച് ചിരി എല്ലിലാക്കി കൊണ്ടു കുഡുംബക്കാരും ഇരിക്കുന്നുണ്ടാവും. മൂപ്പരുടെ പുറപ്പാട് ആ വഴിക്കു ഒന്നും അല്ല. മൂപ്പർക്കു മലയാളത്തിൽ ചവിട്ടാൻ തന്നെ ദൈന്യതയാണ്. കാരണവരുടെ മേലദ്ധ്യക്ഷത എന്തു നാട്ടിലാണു നടപ്പുള്ളത്. സോദരിമാർക്കു മുതലവകാശം അമേരിക്കായിൽ ഉള്ള മ്ലേച്ഛന്മാരുടെ ഇടയിൽ കൂടി നടപ്പുണ്ടോ. മരുമക്കത്തായ സമ്പ്രദായമെ സാരമില്ല. മക്കത്തായമാകണം. ആൾവീതം ഭാഗം വേണം. എന്നൊക്കെ പൊടിപാറും. മലയാളത്തിലെ ആഭരണങ്ങൾ കണ്ടാൽ ആഫ്രിക്കാരാജ്യത്തിൽ ഉള്ള കാട്ടാളന്മാർകൂടി നിന്ദിക്കും. സ്ത്രീകളുടെ ഉടുപ്പിനെ കുറിച്ചു യൂറോപ്യന്മാർ ഹസിക്കുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ ഞാനും ഒരു മലയാളിയാണെന്നു പറവാൻ ദൈന്യതയാവുന്നു. മലയാളഭാഷ സംസാരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ഒരു ലജ്ജ താനെ തോന്നിപ്പോകും. മലയാള സസ്യങ്ങൾക്കു ബിലാത്തിയിലെ സസ്യങ്ങളെപ്പോലെ സ്വാദുണ്ടോ? എലയിൽ ഉണ്ണുന്നത് എന്തു വിഡ്ഢിത്വമാണ്. കത്തിയും മുള്ളും വേണം എന്നൊക്കെ ആവും. മലയാളത്തിലെ ദേശാവസ്ഥ ബിലാത്തിപോലെ സുഖമുണ്ടോ. ജനങ്ങളുടെ മൂഢതയും

സാധുത്വവും കണ്ടാൽ ആഡാം, ഈവ, ഇവർ ജീവിച്ചകാലത്തു വേണ്ടവരെന്ന തോന്നും. ഇങ്ങിനെ മലയാളമെന്ന വാക്കുകൂടി മൂപ്പർക്ക് ദുസ്സഹമാണ്. തനിക്കുള്ളതെല്ലാം ബിലാത്തി. ആകപ്പാടെ നിലകണ്ടാൽ ആ തിയ്യതിവരക്കും ബിലാത്തിയിലായിരുന്നു വളർന്നത് എന്ന തോന്നും. ഇങ്ങിനെ ഒരു ലോകതയും പാകതയും അങ്ങാടിമരുന്നോ പറിമരുന്നോ എന്നുകൂടി അറിവില്ലാതെ കാട്ടിൽനിന്നു പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന ഒരു ജന്തുവിനെപ്പോലെ മദിരാശി പഠിപ്പും കഴിച്ചു മടങ്ങിവരുന്നതു കണ്ടാൽ കഷ്ടം തോന്നും. ഈ മനുഷ്യനു ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷാ പരിജ്ഞാനം കൊണ്ടു ഉണ്ടായ ഗുണം എന്താണു. ഇംഗ്ലീഷു വെള്ളംപോലെ വശം. ബുദ്ധിക്കു പാകതയും ലോകപരിജ്ഞാനവും വേണമെങ്കിൽ ഇനി ആദ്യം വല്ലതും നോക്കണം. എല്ലാ ജാതിക്കാർക്കും അവരുടെ സംഘത്തിൽ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായ അനേകമര്യാദകളും മറകളും ഉണ്ടായിരിക്കും. മൂപ്പർക്കു ഇംഗ്ലീഷുപഠിപ്പുനിമിത്തം രണ്ടുംകെട്ടതായി തീർന്നു. ഇംഗ്ലീഷു സംസാരിപ്പാൻ അറിയാത്തവരെല്ലാം പാമരന്മാരാണെന്നു മൂപ്പരുമുൻകൂട്ടി ധരിച്ചതുകൊണ്ടു നാട്ടുനടപ്പും മര്യാദയും വളരെ പുച്ഛമാണ്. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ കൂടാൻ മൂപ്പർക്കു ബഹു മോഹമാണെങ്കിലും അവർ അടുപ്പിക്കാത്തതുകൊണ്ടു വെള്ളക്കാരുടെ ഇടയിൽ നടപ്പുള്ള മര്യാദകൾ അറിവാൻ നിവൃത്തി

യും ഇല്ല. അപ്പുറം കുറെ കഴിഞ്ഞാൽ തനിക്കു തോന്നുന്നതു എന്നായി തീരും. ഒരു വെള്ളക്കാരൻ താടിയും തലയും നീട്ടിക്കണ്ടപ്പോൾ മൂപ്പരും നീട്ടാൻ തുടങ്ങി. കുറച്ചു ദിവസം കഴിയുമ്പോൾ താടി കളഞ്ഞു തല നീട്ടുക എന്നായാലൊ എന്നു വിചാരിക്കുമ്പോഴെക്കു അങ്ങിനെ ഉറച്ചുകഴിഞ്ഞു. മൂന്നാമത്തെ ആലോചന മീശ മതി എന്നാണ്. ഊണു പകുതി കിടന്നിട്ടാണു നല്ലതു എന്നു തോന്നി. അന്നു മുതൽക്കു അങ്ങിനെ ആരംഭിച്ചു. പിറേറന്നു മേശപ്പുറത്തു എന്നു തോന്നുകയാൽ മേലിൽ അങ്ങിനെ എന്നും വെച്ചു. എന്നുവേണ്ട ഉദയംമുതൽ അസ്തമനം വരെ ആയിരത്തെട്ടു സമ്പ്രദായമാണു മനസ്സിൽ ഉദിച്ചതു എങ്കിൽ അതെല്ലാം മൂപ്പർക്കു നിയമമാണ്. എന്നു മാത്രമല്ല ആകപ്പാടെ പരിഷ്കാരപ്രിയനാണെന്നു ഒരു അഭിമാനംകൂടി വേറെ ഉണ്ട്. വെള്ളക്കാർക്കുള്ള വഷളത്വമെല്ലാം മൂപ്പർക്കു ശിക്ഷവശമാണ്. അവർക്കു എവനാലും മാന്യങ്ങളായ ചില ഗുണങ്ങൾ ഉള്ളതു കണ്ടു എത്തീട്ടുംകൂടി ഇല്ലേനും. ഇങ്ങിനെ അനവധി ദ്രവ്യം വ്യയം ചെയ്തു ഇംഗ്ലീഷുപഠിച്ചു മണ്ണും ചാണകവും അറിവില്ലാതെ കുംഭമാസത്തിലെ അമ്പാഴമായി തീരുന്ന പ്രമാണികളെ കാണുമ്പോൾ ഈ ഇംഗ്ലീഷുവലയിൽ പിണയാത്തവൻ ഭാഗ്യവാനെന്നു പറയേണ്ടിവരും. ഒന്നും അറിയാത്തവൻ ആ നിലയിൽ നില്ക്കും. അവനെക്കൊണ്ടു നാട്ടിന്നു

യാതൊരു ഗുണവും ചെയ്യാൻ കഴികയില്ലെങ്കിലും ദോഷത്തിന്നു അവൻ ത്രാണിയല്ല. ഈ കല്ലുവെച്ച ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ ആ നിലയിൽ നില്ക്കുന്നതല്ല. അവൻ സർവ്വജ്ഞനാകയാൽ സർവ്വവും പൂർണ്ണമാണ്. തനിക്കു അറിവില്ലാത്തതെല്ലാം നിസ്സാരം. തനിക്കു മനസ്സിലാവാത്തതെല്ലാം അബദ്ധം. ഇങ്ങിനെയാണു ധാരണ. ഇതോടുകൂടി വല്ല സർക്കാരുദ്യോഗവും കിട്ടിപ്പോയാലത്തെ കഥ പറയേണമൊ. "മർക്കടസ്യ സുരാപാനം" എന്നപോലെ ആയിത്തീരും. പ്രതാപലങ്കേശ്വരൻ ഈ മഹാൻ തന്നെ. താൻ ഇംഗ്ലീഷുപണ്ഡിതനായി ഉദ്യോഗപീഠം കയറുന്നതിന്നു മുമ്പു പരിചയം ഉണ്ടായിരുന്ന നാട്ടുകാരെല്ലാം ആയിരംകാതം ദൂരമായി അകന്നുപോയി. മൂപ്പരും അമ്മയും മാത്രം ഒരു ജാതി വേറെ. മറ്റു സകലരും ഭ്രഷ്ടന്മാർ. ആകപ്പാടെ താൻ ഉദ്യോഗസ്ഥനമ്മപെറ്റു ഉണ്ടായ ഒരു പ്രത്യേകവംശമോ എന്നു തോന്നിപ്പോകും. ഈ സാധുവിന്റെ തലതിരിച്ചിലിന്നു കാരണം എന്താണ്. ബാല്യത്തിൽ വേണ്ടതുപോലെ വിദ്യാഭ്യാസം ഉണ്ടായിരുന്നാൽ ഇയ്യാളുടെ കണ്ണിന്നു ഇത്ര തിമിരം ബാധിക്കുന്നതൊ. വെള്ളക്കാരുടെ നാട്ടിൽ പഠിപ്പിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം എന്റെ സ്നേഹിതൻ സവിസ്തരമായി ഒരു ദിവസം എന്നോടു പറഞ്ഞു. അതുകേട്ടപ്പോൾ അവർക്കു യോഗ്യത സിദ്ധിക്കുന്നതു കുറ്റമല്ലെന്നു എനിക്കും തോന്നി".

ഇ—"ഓപ്പക്കുട്ട ഞാൻ ഒന്നു ചോദിക്കട്ടെ. ഉള്ളത് എന്നോടു പറയുമൊ".

പ—"(വിസ്മയപ്പെട്ട്) അമ്മോടു ഞാൻ എന്തൊക്ക്യാണ് കളവുപറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്".

ഇ—"നീയും വക്കീൽ പറങ്ങോടമാരാരും തമ്മിൽ വല്ല നീരസവും ഉണ്ടൊ".

പ—"ഞാനും അദ്ദേഹവും തമ്മിൽ വളരെ ലോഗ്യമാണല്ലൊ, അമ്മക്ക് എന്തെ അങ്ങിനെ ഒരു ശങ്ക തോന്നിയത്".

ഇ—"നിശ്ശ്യ പുതിയ ഇംഗ്ലീഷുകാരന്റെ ഒരു പുറപ്പാടു സമ്പ്രദായം പറഞ്ഞില്ലേ? അപ്പോൾ പറങ്ങോടമാരാരെ മുന്നിൽ നിർത്തി ഓരോന്നാക്കി നോക്കി പറയും പോലെ എനിക്കു തോന്നി. അതുപോട്ടെ. വെള്ളക്കാരകുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം നിന്റെ സ്നേഹിതൻ പറഞ്ഞു എന്നല്ലേ പറഞ്ഞത്. ആ സമ്പ്രദായം എങ്ങിനേയൊക്കെയാണ് കേൾക്കട്ടെ"

പ—"വെള്ളക്കാരുടെ നാട്ടിൽ ഉള്ള സ്കൂൾസമ്പ്രദായംതന്നെ ഇതുപോലെയല്ലപോൽ. കുട്ടികളുടെ സംരക്ഷണയും ശിക്ഷാരക്ഷകളും എല്ലാം അതാതു സ്കൂളിലെ പ്രധാനോപാദ്ധ്യായൻ വകലായിരിക്കും. ഈ സ്കൂളുകൾക്കു ബോർഡിംഗ് സ്കൂൾ എന്നൊ മറ്റൊ ആണത്രെ പേർ. ഒരു കുട്ടിയെ ആ സ്കൂളിൽ കൊണ്ടാക്കിയാൽ ആ കുട്ടിയുടെ രക്ഷിതാവായിട്ടു സകല അറ്റകുറ്റങ്ങളും അവിടെ നോക്കിക്കൊള്ളും. പണം നേരിട്ടു